

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^α SOLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 118.]

— "Οχι νὰ μὴ πνιγῶ! εἶπεν ἡ Γυφτοπούλα. Τὸ νερὸ δὲν φθάνει εἰς τὰ γόνατά μου.

— Θὰ βραχῆς... νά, τὸ φόρεμά σου ἐβράχη.

— Στεγνώνει... Καλὰ λές, εἶμαι βρεγμένη, αἱ, τὸσον καλλίτερα δὲν φοβοῦμαι νὰ βραχῶ περισσότερον. Τώρα νὰ ἴδῃς τί θὰ κάμω καὶ ἐγώ.»

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ νερὸν χωρὶς πλῆον νὰ τὴν μέλῃ ἂν βρέχωνται τὰ ἐνδύματά της.»

Ἦτο δὲ ἡ Γυφτοπούλα συνηθισμένη νὰ ἀλειύῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὰ ποτάμια καὶ τὰς λίμνας ἀνευ δικτύου καὶ ἀνευ ὀρμῆς. Λοιπὸν ταχείως συνέλαβε δύο ἰχθῦς καὶ τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν ποδιάν της, καὶ ἔπειτα ἐξῆλθε.

«Πάρε τὴν ποδιάν μου, Μόρφω μου, εἶνε μετὰ τὰ ψάρια, νὰ μὴ σου φύγουν. Μᾶς φθάνουν ἀπόψε. Στάσου τώρα νὰ στίψω τὰ ρούχά μου διὰ νὰ στεγνώσουν γρηγορώτερα. Τί ἔχεις αὐτοῦ;

— Μικρὰ μανιτάρια λευκὰ ἔχει ἐδῶ ἓνα σωρὸν.

— Σίναξέ λοιπὸν γρήγορα, ὡς νὰ πλέξω ἄλλο ἓνα καλάθκι νὰ τα βάλωμε μέσα.

— Ἐκεῖ δὲ πέρα ἀπὸ τὸ ποταμάκι βλέπω κάτι μανιτάρια πολὺ καλλίτερα

— Ἐ, καὶ δὲν πηγαίνομεν;... Δὲν θέλεις νὰ

βραχῆς σὰν καὶ μένα; Ἔλα νὰ σε πάρω ἔς τὴν ράχιν μου νὰ σε περάσω.»

Καὶ τῷ ὄντι ἡ ἑτέρα ὄχθη τοῦ ποταμοῦ εἶχεν ἀφθότους μύκητας. Ἐν ᾧ δὲ ἡ Εὐμορφία συνέλεγεν,

ἡ Γυφτοπούλα ἀνεζήτηε τόπον κατὰλληλον νὰ στήσῃ τὸ μαγεῖριον. Ὅπισθεν τῆς λίμνης ἦτο σπήλαιον μικρὸν. Λοιπὸν ἐντὸς τοῦ σπηλαιοῦ ἔστησε δύο μεγάλους λίθους καὶ κατεσκεύασε πρόχειρον ἐστίαν. Ξύλα ξηρὰ καὶ κῶνον πίτυος ξηροὶ ἦσαν ἀσθανοὶ διὰ νὰ ἀνάψῃ πῦρ.

«Κύτταξ' ἐδῶ, Μορφούλα, θὰ συνάξωμεν κλαδιά νὰ ἀνάψωμεν φωτιὰν νὰ ψήσωμεν τὰ ψάρια καὶ τὰ φάρια μας. Τὸ σπήλαιον τοῦτο θὰ εἶνε τὸ καλάτι μας, καὶ θὰ πίνωμεν νερὸν ἀπὸ τὸ ποταμάκι... Ἄ! σ' ἐπέτυχαι!...»

Τὴν ἐπέτυχεν; Πλησίον τῆς Γυφτοπούλας ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ κλάδου μικρὰ κίχλα, ἡ δὲ Γυφτοπούλα ἔρριψε λίθον καὶ τὴν ἐξήκλωσε κατὰ γῆς. Ἔσπευσε δὲ καὶ τὴν ἔλαβε κραυγάζουσα μετὰ χαρᾶς.

«Μία τοίχλα! Περὶσημον δεῖπνον θὰ ἔχωμεν ἀπόψε, θὰ δειπνήσωμεν περὶσημα!

— Καλὴ τί λές, Μαρτὰ! νὰ δειπνήσωμεν;... Ὅσα εἶνε πολὺ ἀργὰ βλέπεις ὁ ἥλιος τώρα ὅπου

«ΣΥΝΕΛΑΒΕ ΔΥΟ ΙΧΘΥΣ» (Σελ. 129).

τει, έκραξε μετά φωνής τρεμούσης « Μάρω! Μαριά! » και ίστατο μήπως ακούση μακρόθεν φωνήν παιδικήν αποκρινόμενη « Έδώ είμεθα! » Άλλά δέν ήκουσε τίποτε άλλο, παρά τόν θρύν των ξηρών κλαδίων και των φύλλων, άτίνα έτριζον κατάπατούμενα υπό ζέφου τινός τρέχοντος έντός του δάσους. Έάν δέ ήκουεν ένίοτε επαναλαμβανόμενον τó όνομα Μάρω ή Μαριά, ή Έχώ επανελάμβανεν αυτό.

Ποίαν νύκτα διήλθεν ό δύστηνος πατήρ περιπλανώμενος εις τό δάσος! Δέν έκλεισεν όλην νύκτα τούς όφθαλμούς του! Είδε την ροδοδάκτυλον Έώ, είδε τούς άστéρας εξαφανιζόμενους έκ του ούρανού, ήκουσε τό κέλαδημα των κοσσύφων, είδε τό φώς της πρωίας διαχερόμενον επί των κορυφών των βουνών και βαθμηδόν καταβαίνον και εις τας κοιλάδας. Είδε τόν ήλιον ζωογονούντα και παιδρú-

« Άχ! Μάρω μου! χρυσό μου κορίτσι, δέν θά σε ξαναϊδύ! Άχ! δέν θά σε θάψουν τά χέρια μου κοντά 'ς τό άγιον χώμα της μακαρίτισσας της μητέρας σου, της αγαπημένης μου Κατίνας. Άμ, άν έπαισε σε κανένα πηγάδι και μου επνίγη; λαχτάρα μου! Άν επρέμηνεν από κανένα κρημνόν, και θά μου τό φάγουν τά κοράκια... Άχ! άρνάκι μου, άχ! πουλάκι μου. Καλά νά τα πάθωμεν! Τι ήθέλαμεν νά κρατήσωμεν τό αγριοκόριτσο εκείνο, τό ειδωλολάτρικο! Άλλά πάλιν, Θεέ μου, δέν είναι δίκαιον νά τιμωρηθεύμεν ήμεϊς διά την φιλάνθρωπίαν μας, διότι έσώσαμεν από την απώλειαν την καταραμένην αυτήν Γυρτοπούλαν, που νά μή είχε σώση νά φανή 'ς τό χωριό μας! »

Η δύστηνος μάμμη πολλάκις επανελαβε τόν θρήνόν της τούτον, καθ' όσον μάλιστα ή συμφορά της

« ΠΑΡΕΤΗΡΗΣΕ ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΟΧΗΣ » (Σελ. 131)

νοντα τας πεδιάδας θερμανθείς δέ υπό των ακτινών αυτού, ήσθάνθη την έλπίδα επανερχομένην.

Άλλ' έν μ' αυτός όλην νύκτα ανεζήτει τά παιδιά, μήπως τυχόν επανήλθον; μήπως τα συνήτησε κάποιός τις του χωριού και τα ώδήγησεν εις την οικίαν;

« Άς πάγω μία ματιά 'ς τό σπίτι μήπως έγύρισαν! »

Ήλιπζεν ό δύσμοιρος πατήρ ότι, έρχόμενος εις την οικίαν, θά ίδη τά κοράσια σπεύδοντα εις προύπαντησίν του!

Ματαία έλπίς!

« Δέν τα ήδες, Πέτρε μου; » είπε πρós αυτόν ή μήτηρ του κατά δέκα έτη γηράσασα από χθές, και ήγγέρθη από της καθέδρας της όπου είχε διανυκτερεύσει.

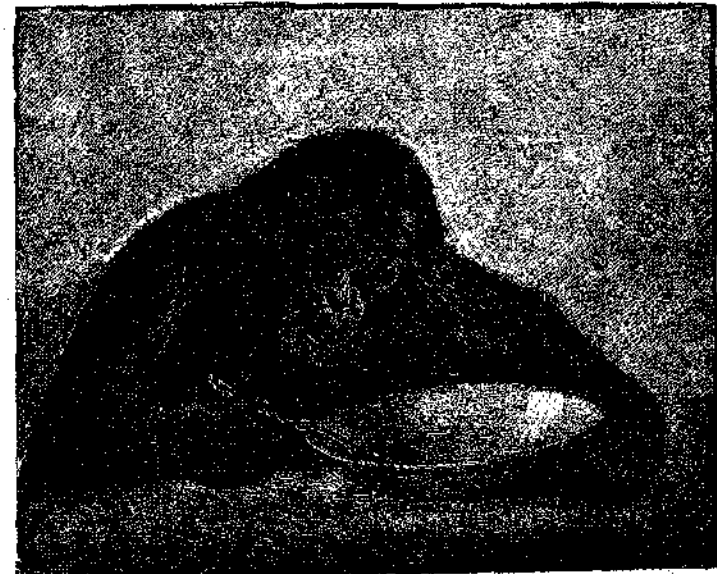
Έπειδή δέ ό κύρ Πέτρος δέν απεκρίνετο, ή δυστυχής γραία συνέπλεξε τας έρρυτιδωμένας χείρας της και ανέφώνησε διακοπτομένη υπό λυγμών

είχε γίνη γνωστή εις όλον τό χωριόν, και διεδόθη ότι ή μικρά μάγισσα, παρέσυρε επίτηδες την Εύμορφίαν εις τό βουνόν και την παρέδωκεν εις τά κακοπριά πνεύματα. Τά λαδικά λοιπόν πάλιν εις ενεργειαν ήρχισαν αι επισκέψεις εις τόν οίκον του αγροφύλακος, και διά νά παρηγορήσωσι τούς τεθλιμένους και διά νά πληροφορηθώσι πώς συνέβη τό πρᾶγμα.

Ό δέ κύρ Πέτρος, όστις δέν έπίστευε βεβαίως τας φλυαρίας και τά παραμύθια των λαδικών, έβαρύνθη και ήηδίασε τας άγόνους και άνωφελεϊς παραμυθίας των, και έξήλθε νά εύρη χωρικούς προθύμους νά σπεύσωσιν εις αναζήτησιν των πιωμάτων των κορασιδων εις τούς χειμάρρους και τας χαράδρας, διότι παρεδέχτο πλέον τούς φόβους και τας ύποψίας της γηραιάς μητέρας του.

[Έπειτα συνέχια] Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

κατά παράφρασιν έν τού Γαλλικού της Κας COLOMB.

ΚΑΤΑΓΟΜΕΘΑ ΕΚ ΠΙΘΗΚΩΝ ;

Λέγουσι τινες ότι ήμεϊς οι άνθρωποι καταγομέθα έκ του πιθήκου, ότι δηλαδή οι πρόγονοί μας ήσαν πιθήκοι, και βαθμηδόν έτελειοποιήθημεν και έγινάμεν άνθρωποι όπως είμεθα σήμερα. Και ό φίλος μου πιθήκος, του όποιου σάς παρουσιάζω την εικόνα, είναι και αυτός της αυτής γνώμης, αλλά μόνον νομίζει ότι τό ειδός μας εξέπεσεν, ότι οι άνθρωποι είμεθα πολύ κατώτεροι των πιθήκων, και δέν μας καταδέχεται.

Ό πιθήκος μας ούτος λέγεται χιμπανζής και είναι πεπαιδευμένος πολύ. Είναι κλειστός έντός σιδηρού κλωβού, και δίδει την δεξιάν του την μακράν και τριχωτήν πρós τούς επικεπτομένους αυτόν, και τους προσκαλεί μάλιστα νά εισέλθωσιν εις τό άρχοντικόν του.

Είναι δέ γυμναστικός επιδεινώτατος, και ούδεις δύναται νά διαγωνισθί πρós αυτόν εις τά άλματα, εις τά κυδιστήματα, ό έστι της τοῦμας, και τας δυσκόλους και κινδυνώδεις περιστροφάς. Τό δέ περίεργον είναι ότι μανθάνει ό τι θέλη, και μόνον ό τι αυτός θέλη. Φέρ' είπειν ό φύλαξ του ήθέλησε νά τον μάθη νά σαρώνη, και έδειξεν εις αυτόν πώς νά κρατή και πώς νά μεταχειρίζεται τό σάρωθον. Ό πιθήκος εύθύς ένόησεν, ήρπασε τό σάρωθρον, αλλά

άντί νά το μεταχειρισθί εις την χρήσιν διά την όποιαν είναι προωρισμένος, και άντί νά το κρατήσιν έκ της ξυλίνης λαβής, τό έκράτησεν έκ του άλλου μέρους, και έχρησιμοποίησε την ξυλινην λαβήν επί της βίχρας του διδασκάλου του. Ό δέ διδάσκαλος έννοείται ότι δέν ήθέλησε του λοιπού νά διδάξη τόν μαθητήν του, άφ' ου τόσον άκριβά επλήρωσε τά μαθήματά του.

Ό πιθήκος ούτος έχει ύγιειαν λεπτήν και εύπαθή, ένίοτε έχει κωλικόπονον και κυλιεται κατά γής ή δύσμοιρος άλλοτε πάλιν πονεί τόν στόμαχόν τόσον σφοδρώς, ώστε αν ήτο παιδίον θά εύρισκε μά τό νά άφορμήν νά μή υπάγη σχολείον. Συνήθως ήμεϊς οι άνθρωποι, όσάκις αισθανόμεθα στομαχικήν ένόχλησιν, δέν τρώγομεν· άλλ' ό πιθήκος είναι λαίμαργος, και προτιμά νά υποφέρη πόνους ή νά άποποιηθί ό τι καλόν προσφέρεται εις αυτόν.

Και όμως ήμεραν τινά έπαθε δεινήν πνευμονίαν, ήτοι φλόγωσιν του στήθους, και έκόπη τελείως ή όρεξίς του. Ητο δέ λίαν συγκινητικόν εάν έβλέπετε τό βλέμμα του, ότε προσέφερέ τις πρós αυτόν όλίγας βγάς σταφυλής. Τό βλέμμα έκείνο μεταφραζόμενον έλεγέ « Άχ! πώς βαστά ή καρδιά σας νά προσφέρετε εις δυστυχή

κρυσταλλοποιήσασθαι τὰ ὅμοια
δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ δεχθῆ!

Ἄλλ' ὁμοίως ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον ἐντελῶς.
Τὴν δὲ ἀνάκτησιν τῆς ὑγιείας ὀφείλει εἰς τὸ ὅτι
ἐλάμβανε τὰ φάρμακα ἄνευ ἀντιρροήσεως καὶ
μετὰ μαγίστης εὐκολίας, οὐδέποτε εἶπεν ὄχι.
Πόσα παιδιά δύνανται νὰ λάβωσι τὸν πί-
θηκον ὡς παράδειγμα ἀξιόζηλον! Ὅτε προσ-
έφερον εἰς αὐτὸν τὸν φάρμακον δὲν ἐγόγγυζε,
δὲν δυσηρεσταίετο, δὲν ἔλεγεν ὅτι τὸ φάρμακον
εἶνε ἀνόστον ἢ πικρὸν καὶ δὲν θέλει νὰ το
πίη. τούναντιον μάλιστα ἤπλωνε τὴν χεῖρά
του, ἐλάμβανε τὸ ποτήριον, ὡσφραίνετο τὸ
φάρμακον μετὰ πολλῆς εὐπειθείας, ἔπειτα δὲ
ταχέως τὸ ἔχυνε... κατὰ πρόσωπον τοῦ νο-
σοκόμου του.

Καὶ ὅταν τρώγῃ ὁ πίθηκος δύναται νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς πολλὰ παιδιά
γνωστά μου. Μεταχειρίζεται ἐπιδειξίως τὸ μα-
χαίριον, τὸ περόνιον, τὸ κοχλιάριον. Κόπτει τὸ
φαγητὸν εἰς τεμάχια πολὺ μικρά, ἀναλόγως
τοῦ μεγάλου στόματός του, βροφᾷ τὸ βόφημά
του ἄνευ τινός θορύβου καὶ οὐδέποτε σπογγίζει
τοὺς δακτύλους του εἰς τὸ τραπεζομάντηλον.

Καὶ ταῦτα μὲν καλὰ καὶ ἀγία· ἄλλ' ὁμοίως
τὸ βέβαιον εἶνε δυστυχῶς ὅτι ἡ ἀνατροφή, ἡ-
τις, χάριτι θεῆ, ἔχει τόσην δύναμιν εἰς ἡμᾶς
τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μεταμορφώνει τὸ κακὸν
καὶ λαίμαργον καὶ ἄτακτον καὶ ὀκνηρὸν καὶ
ἀμελὲς παιδίον εἰς νέον ἡμέρον καὶ εὐγενῆ
καὶ φρόνιμον καὶ φιλόπονόν, δυστυχῶς, λέγω,
ἡ ἀνατροφή οὐδόλως ὠφελεῖ τὸν πίθηκον. Ὅσον
καὶ ἂν προσπαθῆσῃ νὰ τον ἀναθρέψῃ, καλὴν
πίθηκος θὰ μείνῃ. Καὶ ὅταν μὲν εἶνε νέος, εἶνε
εὐθυμὸς, εὐλικρινὴς καὶ προσηνής, ἀλλ' ὅσον
προβαίνει ἡ ἡλικία, γίνεται δύσκολος καὶ δύσ-
τροπος, ἐπιβουλος καὶ μνησικακός. Εἶνε δὲ
πολὺ κινδυνώδες νὰ θελήσῃ τις νὰ συμπαίξῃ
μετὰ τοῦ πίθηκου, διότι ἡ δύναμις τῶν μυῶν
τοῦ εἶνε φοβερὰ, καὶ δύναται ἀξιόλογα νὰ
πνίξῃ ἄνθρωπον μετὰ μαγίστης εὐκολίας.

Ἐγὼ δὲν μου λέγετε εὐλικρινῶς, εἶνε ποτε
δυνατὸν τοιοῦτον ἀτέλῃς πλάσμα νὰ εἶνε πρό-
γονος τῶν ἀνθρώπων; εἶνε ποτε λογικὸν νὰ
παραδειχθῶμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι κατα-
γόμεθα ἐκ πίθηκων; ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος
εἶχε πατέρα πίθηκον;

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Θέλετε νὰ ζήσετε εἰς γῆρας βαθύ;
Θέλετε νὰ ζήσετε ὑγιεῖς καὶ εὐρωστοί;
Θέλετε νὰ ἔχετε καλὸν στόμαχον;
Θέλετε τὸ σῶμά σας νὰ αὐξήθῃ μέχρι τῆς
τελείας ἀναπτύξεως;

—Θέλομεν ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξωμεν;
— Ἀπλούστατον τὸ φάρμακον: *Περιποι-
εῖσθε τοὺς ὀδόντας σας.*

Τὸ παιδίον ὀφείλει νὰ συνηθίσῃ νὰ πλύνῃ
τὸ στόμα του καὶ νὰ ψηκτριζῇ τοὺς ὀδόντας
καθ' ἑκάστην, πρῶτ' καὶ ἑσπέραν, διὰ κα-
θαροῦ ὕδατος εἰς τὸ ὅποιον δυνάμεθα νὰ
προσθέσωμεν ὀλίγας σταγόνας οἰνοπνεύματος
(ἀλκοὸλ) ἢ ἡδυόμου (σπίρτο τῆς μέντας).
Ἀπαραίτητος εἶνε καὶ ἡ μετὰ τὸ φαγητὸν διὰ
καθαροῦ ὕδατος πλύσις τοῦ στόματος, διότι
ὠφελεῖ τὰ οὐλα καὶ τοὺς ὀδόντας καὶ τὸν στό-
μαχον διότι αἱ τροφαὶ αἱ μένουσαι μεταξὺ
τῶν ὀδόντων σήπονται καὶ φέρουσι τὴν κακὴν
ἀποφράξιν τοῦ στόματος καὶ τὴν σήψιν τῶν

ὀδόντων, ἧτις εἶνε πηγὴ τῶν πόνων καὶ
ἀλγηδόνων. — Ὅστις ἐπαθεῖ ποτε *ὀδοντοπόρον*
κατανοεῖ τὴν ἀλήθειάν τῶν λόγων μας. —
Ἡ πλύσις τῶν ὀδόντων καὶ τὸ ψηκτρισμα ἢ
καὶ τὸ σπόγγισμα δι' ἀπλοῦ πανίου ὀλίγον τι
σκληροῦ ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῶν ὀδόντων τὸ πω-
ρίον τὸ ὅποιον κατακάθηται περὶ τὸν *τράχη-
λον* τοῦ ὀδόντος, καὶ ἂν τὸ παραμελήσωμεν
γίνεται σκληρὸν ὡς πέτρα καὶ δὲν δυνάμεθα
πλέον νὰ ἀποσπάσωμεν. Ἐὰν δὲ καὶ μετὰ
τὴν προμνημονευθεῖσαν περιποίησιν καὶ ἐπιμέ-
λειαν τῶν ὀδόντων αισθανθῶμεν ὀδόντα τινα
φθειρόμενον, ὀφείλομεν εὐθύς νὰ καταφύγωμεν
πρὸς τὸν ὀδοντίατρον, διότι καὶ ἕνα ὀδόντα
εἰάν χάσωμεν, ἡ ζημία εἶνε μαγίστη. Μήπως
ἔχομεν καὶ πολλοὺς; Ὅλοι ὄλοι εἶνε τριάκοντα
δύο, δεκαεὶ εἰς ἑκάστην σιαγόνα. Ἐκ τούτων
αἱ ὀκτὼ πρόσθιοι λέγονται *τομεῖς* ἢ *κοπτήρες*,
διότι εἶνε κοπτεροὶ καὶ δι' αὐτῶν τέμνομεν,
κόπτομεν τὰς τροφάς, οἱ μετ' αὐτοῦς τέσσαρες

λέγονται *κυνόδοτες*, τὰ κοινῶς σκυλόδοτα,
διότι ἔχουσιν ὁμοιότητα μετὰ τοὺς ὀδόντας τοῦ
κυνός καὶ εἶνε ὀξεῖς, μυτεροί, οἱ δὲ μετὰ τοὺς
κυνόδοτας ἐρχόμενοι δώδεκα, λέγονται *γόμφιοι*
ἢ *τραπεζίται* ἢ *μυλόδοτες*, διότι συντρι-
βουσι καὶ ἀλέθουσι τὰς τροφάς ὅπως αἱ μυλό-
πετραί.

Δὲν βλάπτει δὲ ἐὰν πρὸς τοῖς ἀνωτέρω προσ-
θέσωμεν ὅτι δύο *ὀδοντοφυῖας* ἔχει ὁ ἄνθρω-
πος ἡ πρώτη ἄρχεται ὅταν εἶνε βρέφος πέντε
περίπου μηνῶν, καὶ λήγει βταν γίνῃ δύο ἐτῶν
κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο φύονται πρῶτον μὲν
οἱ τομεῖς, ἔπειτα δὲ οἱ κυνόδοτες καὶ μετὰ
τούτους ὀκτὼ γόμφιοι, τέσσαρες εἰς ἑκάστην
σιαγόνα. Οἱ εἴκοσι οὗτοι ὀδόντες λέγονται ὀδόν-
τες *γαλαξίαι*, διότι φύονται καθ' ὃν χρόνον ἡ
συνήθης τροφή τοῦ παιδίου εἶνε τὸ γάλα·
διαρκοῦσι δὲ μέχρι τοῦ ἑβδόμου ἔτους καὶ ἔ-
πειτα πιπτουσι οἱ δώδεκα, δηλαδή οἱ τομεῖς
καὶ οἱ κυνόδοτες, καὶ τότε λέγομεν ὅτι τὸ
παιδίον *ἀλλολεῖ τὰ ὀδόντα*. Ἡ ἀλλαγὴ δὲ
αὕτη τῶν ὀδόντων πόσης χαρᾶς καὶ τέρψεως
εἶνε πηγὴ! τίς δὲν ἐνθουεῖται μετὰ πόσων ἑλ-
πίδων ἔθεσε τὸν πρῶτον πεισόντα ὀδόντα του
πλησίον τῆς τρύπας τοῦ ποντικῦ, καὶ τὴν
ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ', ἀφ' οὗ ὄλην τὴν νύ-
κτα ἐβλεπεν ὄνειρα εὐφράσασα, μετὰ πόσης
ἀγαλλιάσεως εὖρεν ἀντὶ τοῦ ὀδόντος εἶτε ὀλίγα
νομίσματα εἶτε ἄλλα καλὰ πράγματα, τὰ ὅ-
ποια ὁ ποντικὸς ἀψῆκεν;

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων
συγκινήσεις καὶ ἄς ἐξακολουθήσωμεν. Ἀπὸ τοῦ
ἑβδόμου ἔτους ἄρχεται ἡ δευτέρα *ὀδοντοφυῖα*
καὶ τότε φύονται οἱ διαρκεῖς ὀδόντες, ἴσα
δὲ νέοι κοπτήρες καὶ κυνόδοτες καὶ ἄλλοι
δώδεκα γόμφιοι ἀνὰ τρεῖς ἐκάτέρωθεν ἐκάστης
σιαγόνας. Ἀπαιτεῖται δὲ πολὺ προσοχὴ τῶν
γονέων, καὶ ἐκ τῆς προσοχῆς αὐτῶν ἐξαρτᾶται
νὰ ἔχωσι τὰ τέκνα τῶν ὀδόντων συμμέτρους
καὶ πρὸς ἀλλήλους καλῶς συνηρμοσμένους, ἢ
ἀσχήμους καὶ ἀνωμάλους, ἄλλους εἰσέχοντας
καὶ ἄλλους ἐξέχοντας, τινὰς μὲν κλίνοντας
πρὸς τὰ δεξιὰ, τινὰς δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ
νὰ εἶνε τὸ στόμα τῶν μία ἀνδία. Οἱ γονεῖς
ὀφείλουσι νὰ συμβουλεύωσι τὰ τέκνα τῶν νὰ

μὴ ἐγγίξωσι τοὺς νέους ὀδόντας τῶν εἶτε διὰ
τῶν δακτύλων τῶν εἶτε διὰ τῆς γλώσσης,
διότι εἶνε τρυφεροὶ καὶ εὐκόλως ἐκτοπιζοῦνται
ἐκ τῆς εὐθείας θέσεώς των καὶ *στραβῶνουν*
δὲν ὑπάρχει δὲ πλέον ἐλπίς διορθώσεως, διότι
οἱ νέοι οὗτοι ὀδόντες εἶνε διαρκεῖς ὡς εἶπομεν,
καὶ θὰ τοὺς ἔχωσι καθ' ὄλον τὸν ὑπόλοιπον
βίον, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν,
ὅτε ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ εἶνε κομψότερος.

Εἰς τὸν ὀδόντα διακρίνομεν τρία μέρη· τὴν
ρίζαν τὸ μέρος τὸ ἐντὸς τῶν οὐλῶν, τὸν *τρά-
χηλον* καὶ τὴν *στεφάνην*, τὸ ἐξέχον μέρος. Ἀ-
ποτελεῖται δὲ ἐκ τριῶν διακεκριμένων οὐλῶν.
Καὶ ἐξωτερικῶς μὲν εἶνε ἡ *θαλάσσης* λευκὴ καὶ
σκληρὰ οὐσία, ἧτις προφυλάττει τὸν ὀδόντα
καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ
θραύωμεν διὰ τῶν ὀδόντων ἀμυγδάλα, κάρυα,
λεπτοκάρυα καὶ τὰ τοιαῦτα σκληρὰ πράγματα.
Ἐντὸς δὲ οἱ ὀδόντες εἶνε κοῖλοι καὶ ἡ κοιλότης
περιέχει οὐσίαν *μυελώδη*, ἧτις εἶνε τὸ αἰσθη-
νόμενον καὶ ζῶν μέρος τοῦ ὀδόντος. Ἐὰν ἀπο-
σπασθῇ μέρος τῆς θαλάσσης οὐσίας καὶ φθα-
ρῇ ὀλίγον τι ἡ ὀστεώδης καὶ εἰσχωρήσῃ ἀήρ
εἰς τὴν μυελώδη τότε, ὅταν τότε τὸ παιδίον ἔ-
χει ὀδονταλγίαν, ὀδοντόπονον, δὲν δύναται νὰ
μασηθῇ, ὁ στόμαχός του ὡς ἐκ τούτου ὑπο-
φέρει, ἡ τροφή δὲν τὸ ὠφελεῖ, τὸ παιδίον δὲν
τρέφεται, ὁ δὲ σκελετὸς τοῦ παιδίου ὅστις εἶνε
ἤδη ἐν τῷ σχηματίζεσθαι δὲν δύναται νὰ λά-
βῃ οὔτε τὰς κανονικὰς διαστάσεις του, οὔτε
τὴν κανονικὴν στερεότητα καὶ κομψότητα.

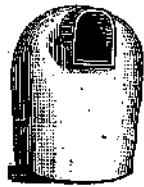
Λοιπὸν...

Προσέχετε, παιδιά μου, τοὺς ὀδόντας σας,
διότι εἶδετε πόσον εἶνε πολὺτιμοι, μὴ σπά-
ζετε σκληρὰ πράγματα, καθαρίζετε τοὺς τα-
κτικά, μὴ τρώγετε πολὺ ξεινὰ πράγματα (γλυ-
κὰ τρώγετε ὅσα θέλετε, νὰ μὴ εἶνε μόνον σκλη-
ρὰ καὶ πολὺ ζιστά), μὴ πίνετε ψυχρὸν ὕδωρ
εὐθύς ἀφ' οὗ φάγετε θερμὸν φαγητὸν μάλιστα
τὸν χειμῶνα, προσέχετε τοὺς ὀδόντας σας διὰ
νὰ ζήσετε πολλὰ ἔτη ὑγιεῖς, διὰ νὰ ἔχετε ὑ-
γιέστατον στόμαχον καὶ νὰ κάμετε σῶμα κομ-
ψὸν καὶ κανονικὸν καὶ εὐμορφον.

Π**

Η ΥΑΛΟΣ

[Συνέχεια και τέλος: Ίδε σελ. 123]

ΧΩΝΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΥΑΛΟΥ

Σήμερον η απλή υαλος παρασκευάζεται δια της τήξεως υπό υψηλήν θερμοκρασίαν αναλόγου ποσότητος άμμου, τιτάνου και άνθρακούχου ποτάσσης, ο δε κρυσταλλος δι' άμμου, άνθρακούχου ποτάσσης και μινίου. Τέλος η Βοημική υαλος παράγεται δια της τήξεως άμμου, τιτάνου και άνθρακούχου ποτάσσης. Το χωνευτήριον εντός του οποίου τήκονται αι πρώται υλαι εινε εκ δυστήκτου τινός χώματός της Γερμανίας πλαστικωτάτου. Το χώμα αυτό πλαττόμενον διαστέλλεται και έξογκούται όπως τα ζυμαρικά τα οποια θα εϊδετε βεβαίως να παρασκευάζη η καλή σας μήτηρ. Όταν αι υλαι, τας οποιας ανεφέραμεν βευστοποιηθώσι, δηλαδή περιέλθωσι εις υγρην κατάστασιν ανακινούνται, όπως ανακινθώσι και ινοποιηθώσι, κατόπιν ψυχραίνεται η μάζα αυτή επί τοσοῦτον ώστε να καταστή πολτώδης και τότε εινε η κατάλληλος ώρα προς κατεργασίαν. Έτερος κλίβανος δέχε-

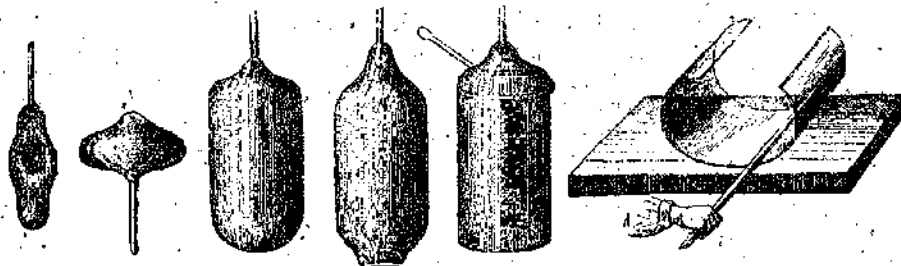
νομάζεται έμφυσητήρ. Ο έμφυσητήρ αυτός εινε σωλήν, έχων εις το κάτω μέρος το σχήμα μικρού χωνίου, φέρων δε εις το άνω άκρον ξυλινήν λαβίδα. Ο εργάτης έμβαπτίζει εντός του χωνευτηρίου το χωνοειδές άκρον του έμφυσητήρος και περιστρέφων αυτό αναλαμβάνει τον αναγκαίον πολτον υάλου. Δια να καταστήσει λείαν την έξωτερικην επιφάνειαν προστρίβει τον πολτον επί λείας σιδηράς πλακός. έπειτα έμφυσά εκ του άνω μέρους περιστρέφων ταχύτατα τον έμφυσητήρα και η ύλη λαμβάνει το σχήμα μικρού αεροστάτου.

Μη νομίσητε ότι ο καθεις δύναται να εκτελέση την εργασίαν αυτήν. Ο εργάτης πρέπει να έχη μεγάλους πνεύμονας και σιδηράς χειρας. Όταν η σφαίρα αυτή μεγεθυνη άρκούντως ο εργάτης έμφυσών πάντοτε την ανεγειρει υπέρ την κεφαλήν του την άνακινει άστραπιαώς και λαμβάνει σχήμα κυλίνδρου.

Θερμαίνει τότε την βάσιν του κυλίνδρου, τον διατρύπῃ και άρχεται πάλιν την ταλάντευσιν.

ΕΜΦΥΣΗΤΗΡ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΥΑΛΟΠΙΝΑΚΩΝ

ται τα υάλινα πλέον άντικείμενα όπως αναθερμανθώσι και ψυχθώσι όλίγον κατ' όλίγον άνευ της τελευταίας αυτής επεξεργασίας, η υαλος θρύπτεται.

Οι κυριώτεροι τρόποι προς κατεργασίαν της υάλου εινε το έμφυσημα, η τύπωσις και η χύσις.

ΕΜΦΥΣΗΜΑ

Κατασκευή υαλοπινάκων

Ο εργάτης κρατεί εργαλείον το όποιον ο-

Τη βοηθεία δε εργαλείου τινός μεγεθύνει την όπην μέχρις ου καταστραφή ο προς το κάτω μέρος θολικός.

Ο κυλίνδρος έξαρτάται τώρα από του έμφυσητήρος εξ ου αποχωρίζεται τη επαφή ψυχρου σιδηρου. Το δε άνω κωνοειδές μέρος του κυλίνδρου αφαιρείται δια της επαφής πάλιν ψυχρου σιδηρου δακτυλίου εις το μέρος το όποιον θέλousι να αποκόψωσι. Ο εργάτης τώρα

άνοιγει τον κυλίνδρον χαράσσων αυτόν δια άδάμαντος η δια ψυχρου σιδηρου κατά το μήκος αυτού και τον φέρει εντός κλιβάνου όπου δι' ύψηλης θερμοκρασίας μαλακύνεται όπως χάση το κυλινδρικό του σχήμα τον εκτείνει έπειτα επί λείας πλακός εν τῷ μέσῳ του κλιβάνου και δια ξυλίνου κανόνος καταβάλλει τα κεκυρωμένα άκρα σιδηρά ράβδος κατόπιν, απολήγουσα εις όγιον τινά λείον κάτωθεν, διέρχεται ταχύτατα επί της της επιφάνειας όπως όπως την καταστήση ομαλήν. Μετά ταῦτα φέρουσι την υαλίνην αυτήν πλακα εις άλλο χωρίσμα του κλιβάνου όπου βραδέως ψυχραίνεται. Και έχομεν ούτω τέλειον και έτοιμον τον υαλοπίνακα δια το παραθυρόν μας, δια την θύραν μας.

Η θερμή υαλος εινε λίαν ευμάλακτος κόπτεται δια ψαλίδος και λαμβάνει όλα τα σχήματα τα οποια θέλουσιν να τῆ δώσωσιν.

Η έμπειρία των εργατών εινε μεγάλη και δι' άπλουστάτων εργαλείων άπεργάζονται τάχιστα μυρία πολύπλοκα άντικείμενα.

Τύπωσις Κατασκευή ποτηριών και φιαλών

Τύπωσις εινε η δια μηρών κατασκευή υαλίμων άντικειμένων. Θέτουσι δηλαδή εντός της μήτρας αναλόγον ποσότητα υαλώδους πολτου, και δια πίεσεως δίδουσιν εις τα υάλινα άντικείμενα το τελικόν αυτών σχήμα.

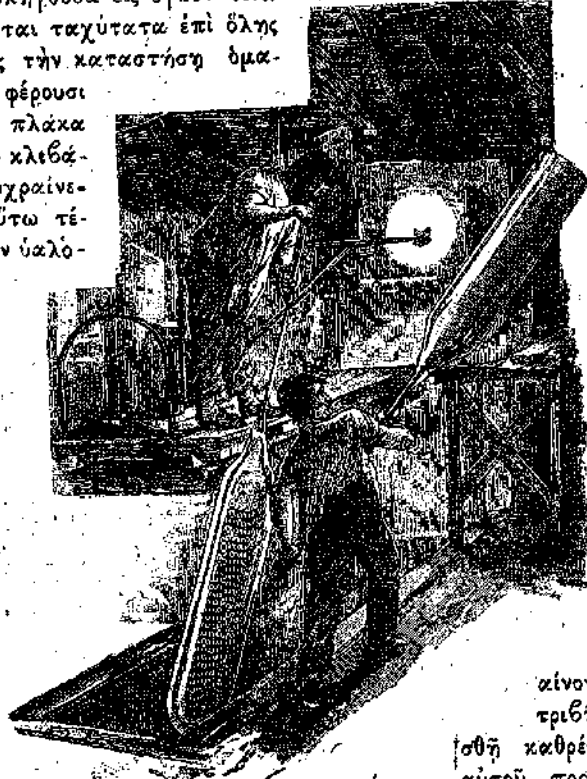
Και ο άπλουστάτος ούτος τρόπος δίδει ύπαρξιν εις τα πινάκια, τα δοχεία, τα ποτήρια κτλ. Δια μεγάλα άγγεία πολυπλόκου κατασκευής συνδιάζουσι το έμφυσημα και την τύπωσιν. Και αι φιάλαι επίσης και των λαμπτήρων οι

υάλινοι σωλήνες ούτω κατασκευάζονται. Κατ' αρχάς η υαλίνη μάζα έμφυσάται όπως επί της κατασκευής των υαλίμων, πλακῶν των παραθύρων και έπειτα τίθεται εντός μήτρας όπως λάβῃ το τελικόν σχήμα.

Τέλος επί των σωλήνων των λαμπτήρων, τόνος ταχύτατα στρεφόμενος αποκόπτει το άνω και κάτω μέρος, το όποιον κλείεται κατά την κατασκευήν.

ΧΥΣΙΣ Κατασκευή κατόπτρων.

Της χύσεως γίνεται χρῆσις δια την κατασκευήν των κρυσταλλίνων πλακῶν. Αφου η ύλη βευστοποιηθη χύεται επί τραπέζης περικελεισμένης κατά τα άκρα (ως του σφαιροστηριου) και ισοπεδούται η ύλη δια βαρέως κυλίνδρου. Αμφότεραι αι επιφάνειαι των κρυσταλλίνων αυτών πλακῶν λει-

ΕΡΓΑΤΑΙ ΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟΝ ΕΜΦΥΣΗΤΗΡΑ

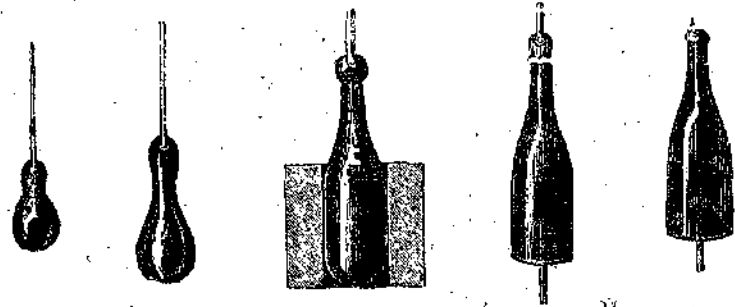
αίνονται κατόπιν δια προστριβής. Δια να κατασκευασθη καθρέπτης εκ του πίνακος αυτού προσκολλῶσιν επί της μιᾶς επιφάνειας του λεπτόν στρώμα εκ κράματος ψευδαργύρου και ύδαρ-

γύρου, η μόνον αργύρου.

Δι' όλα όμως τα υάλινα άντικείμενα αναγκαστ' ο ψήσιμορ, δηλαδή η εντός κλιβάνου βαθμιαία απόψυξις των υαλικῶν, διότι η απότομος κατάψυξις τα θραύει. Αφου ούτως τελεσθη η κατεργασία της υάλου, η υαλος έμβαπτίζεται θερμη ακόμη εντός λουτρού βράζοντος αλείμματος η ελαίου εντός του όποιου την αφίνουσι να ψυχρανθη.

Αλλ' επί των υαλίμων άντικειμένων σχεδιάζουσι, χαράττουσι διάφορα και πολύπλοκα κοσμήματα. Πως γίνονται ταῦτα; Η δια μι-

κράς σμίλης ταχύτατα περιστρεφόμενης διά καταλλήλου μηχανήματος, ἢ διὰ τοῦ ὑδροφορικοῦ ὀξέως. Ὁ δεύτερος οὗτος τρόπος εἶνε καὶ ὁ συνηθέστερος καὶ ὁ ἀπλούατος συνίσταται δὲ εἰς τοῦτο: Καλύπτεται τὸ μέλλον νὰ σχεδιασθῆ ἀντικείμενον διὰ βερνικίου καὶ κατόπιν ἐπ' αὐτοῦ ζωγραφίζεται τὸ σχέδιον,

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΦΙΑΛΩΝ ΔΙ' ΕΜΦΥΣΜΑΤΟΣ ΕΝΤΟΣ ΚΥΛΙΝΔΡΙΚΗΣ ΜΗΤΡΑΣ

προσέχοντος τοῦ σχεδιαστοῦ νὰ ἀφαιρῆ τὸ βερνίκιον κατὰ τὸ μέρος τοῦ σχεδίου. Ἐκτεθειμένου δὲ κατόπιν τοῦ ὑαλίνου ἀντικειμένου εἰς τοὺς ἀτμούς τοῦ ὑδροφορικοῦ ὀξέως, ἡ ὑαλος κατατρώγεται καὶ χάνει τὸ λεῖον αὐτῆς ὅπου δὲν ὑπάρχει βερνίκιον. Τὸ σχέδιον μένει κεχαραγμένον ἀφοῦ πλυθῆ καὶ ἀφαιρηθῆ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βερνικίου. Αὐτός εἶνε ὁ τρόπος δι' οὗ καὶ

αἱ ὑάλινοι σφαιραὶ τῶν λαμπτήρων ζωγραφίζονται καὶ οἱ ὑαλοπίνακες.

Σημειοῦντες ἐν τέλει ὅτι χρωματίζεται ἡ ὑαλος διὰ τῆς ἐνώσεως διαφόρων ὀξειδίων, παρατοῦμεν τὴν περιληπτικὴν ἐκθεσιν περὶ τῆς βιομηχανίας ταύτης, προσθέτοντες ὅτι καὶ ἐν Σύρῳ ὑπάρχει λαμπρὸν ὑαλουργεῖον τοῦ κ. Ἀργυρο-

πούλου, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ τύπου καὶ ἐξαποστέλλον μέγα ποσὸν ὑαλικῶν εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Οἱ ἐν Σύρῳ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀνωτέρω θὰ κατανοήσωσι πληρέστατα τὰ περὶ ὑαλοῦ, ἐπισκεπτόμενοι τὸ ἐκεῖ Ὑαλουργεῖον.

ΦΑΚ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΥ ΣΚΙΑΣ

Δημοσθένης ὁ Ἀθηναῖος, ὁ μέγιστος ῥήτωρ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἠθέλε ποτε νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ δήμου περὶ σπουδαίων πραγμάτων· ἀλλὰ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἠθέλον νὰ τον ἀκούσωσι.

«Τούλάχιστον ἀφήσατέ με, εἶπεν ὁ Δημοσθένης, νὰ σας εἶπω ὀλίγας λέξεις».

Τότε οἱ Ἀθηναῖοι εἰσιώπησαν καὶ ὁ ῥήτωρ εἶπε·

«Μίαν φοράν νέος τις Ἀθηναῖος ἐμίσθωσεν ἓνα ὄνον διὰ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὰ Μέγαρα. Τὴν μεσημβρίαν ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἔκακε πολὺ ἐστάθησαν νὰ ἀναπαυθῶσι, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε σκιά ἠθέλον νὰ καθίσωσιν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὄνου καὶ ὁ νέος καὶ ὁ ὄνηλάτης, Ἐπιλονίκου, δὲ πολλὴν ὥραν καὶ προ-

σεπάθουν νὰ ἐμποδίσωσι ὁ ὄνηλάτης τὸν νέον καὶ ὁ νέος τὸν ὄνηλάτην. Ἐλεγε δὲ ὁ μὲν νέος ὅτι ἐμίσθωσε καὶ τὸν ὄνον καὶ τὴν σκιάν του, ὁ δὲ ὄνηλάτης ὅτι μόνον τὸν ὄνον δρίζει ὁ νέος ὄχι δὲ καὶ τὴν σκιάν...»

Ἀφ' οὗ εἶπε ταῦτα ὁ Δημοσθένης εἰσιώπησε καὶ ἐτοιμάσθη νὰ ἀπέλθῃ· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι παρεκάλουν αὐτὸν νὰ μείνῃ καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορίαν· τότε ὁ Δημοσθένης εἶπε πρὸς αὐτούς·

«Περὶ σπουδαίων πραγμάτων δὲν ἠθέλετε νὰ με ἀκούσετε καὶ τώρα με παρακαλεῖτε νὰ ἐμιλήσω περὶ ὄνου σκιάς».

Ἐκτοτε τοῦτο ἔμεινεν ὡς παροιμία καὶ ὄνταν τινὲς φιλονικῶσι περὶ ἀσημάντων πραγμάτων λέγεται ὅτι φιλονικοῦσι περὶ ὄνου σκιάς.

* * Φ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ζήτη ὁ Νίκος κ' ἡ Ἐλένη ἦσαν κ' οἱ δύο τους μιὰ χαρὰ, νὰ ἐξετάσῃς μιὰ φορά· τί ἀμοιβὴ πού τους προσμένει.

Γιατὶ βραβεῖα τοὺς χαρίζουν βιβλία κόκκινα, χρυσῶ, ἀκούνε εὐγε περισσά κ' οἱ δύο τους ξεροκοκκινίζουν.

Καὶ ὑπερήφαν' ἡ δασκάλα εἰς ὅλους πιά τοὺς ἐπαινεῖ... Παράδειγμα θὲ νὰ γενῆ αὐτὸ γιὰ τὰ παιδάκια τῶν ἄλλων.

Καὶ τοὺς φιλεῖ συγκινημένη τοὺς ἀγκαλιάζει ἡ μαμὰ! καὶ βρέχουν δάκρυα θερμά τὸν Νίκον τῆς καὶ τὴν Ἐλένη.

Καὶ ὁ πατέρας καμαρώνει καὶ λένε οἱ συμμαθηταὶ «Δὲν θὰ νικῆσουν πιά ποτὲ ὁ Νίκος κ' ἡ Ἐλένη μόνοι!»

ΦΑΚ

ὍΤΙ ΚΑΜΗΣ ΘΑ ΕΥΡΗΣ

Μικρὸν πτηνὸν ἔπεσεν ἐκ τῆς πατρικῆς φωλιᾶς, ἔπεσε μεταξύ τῶν πρασίνων φύλλων μικρᾶς ῥοδιωνᾶς τοῦ Μαΐου.

Κακὸν παιδίον διερχόμενον τυχαίως, βλέπει τὸ πτηνὸν καὶ διὰ πέτρας μεγάλης τραυματίζει τὸ πτηνὸν, τραυματίζει καὶ τὸ εὐμόρφον ῥόδον τοῦ Μαΐου.

Αἴφνης ἀκούεται ἄσμα, καὶ μετ' ὀλίγον φαίνεται χωρικός εὐθυμὸς κρατῶν κένιστρον. Ὁ χωρικός οὗτος οὔτε τὴν κακὴν πράξιν τοῦ παιδίου εἶχεν ἴδῃ, οὔτε τοῦ πτηνοῦ τὰς κραυγὰς εἶχεν ἀκούσῃ· ἀλλ' ὅμως ἀνευ τινὸς αἰτίας καὶ μόνον ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος κτηνώδης καὶ βίαιος, ἐλάκτισε τὸ παιδίον, καὶ διὰ τοῦ λακτίσματος ἔρριψεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ σκληροῦ κορμοῦ δένδρου τινός.

«Τί σου ἔκαμα καί με κτυπᾶς, ἄνθρωπε σκληρόκαρδε; Πού με εἶδες ἄλλοτε; Τάχα ἐπειδὴ με ἤρως μικρὸν καὶ σὺ εἶσαι δυνατώτερός μου, θέλεις καὶ καλὰ νὰ δείξῃς τὴν παληκαριάν σου;»

Ἄλλ' ὁ χωρικός ἀπέληθε συρίζων μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας, ὡς ἐάν μὴ συνέβῃ τίποτε. Ἐφράξε τὰ ὄτα του καὶ δὲν ἤκουε τοὺς κλαυθμούς τοῦ παιδίου.

Παρὰ τὴν εἴσοδον σκατεινοῦ δάσους τρεῖς φυγόδικοι συλλαμβάνουσι τὸν καλὸν σου χωρικὸν καὶ ἀφ' οὗ ἐπῆραν ὅ τι εἶχε, τοῦ ἔδωκαν παρὰ

μίαν τεσσαράκοντα καὶ τὸν ἀφήκαν ἡμιθνή.

«Ἄνανδροι, ἄνανδροι ἄνθρωποι! ἀνεφώνησεν ὁ χωρικός. Μωρὲ χαρὰ ἔς τὰ παλληκάρια! Τρεῖς ἐναντίον ἑνός!»

Ἄλλ' οἱ τρεῖς παλληκαράδες ἐν ᾧ ἔφαιγον δρομαῖοι, ἐξ ἀπροσεξίας ἐνέπεσαν εἰς παγίδα λύκων καὶ συλληφθέντες ἔκλειον καὶ ἐθρήνου.

Αἴφνης ἠκούσθη οὐρανόθεν φωνὴ γλυκεῖα καὶ μυστηριώδης.

«Σὺ μόνον, ἀσθενὲς πτηνὸν, σὺ μόνον τρυφερὸν ῥόδον τοῦ Μαΐου, σεῖς ὡ πρᾶσιλῃ ἄκακα πλάσματα, σεῖς μόνον εἰσθε ἀθῶα, σεῖς μόνον ἀναξιοπαθεῖτε. Ἄλλὰ σεῖς οἱ ἄλλοι, ὡ μοχθηρὰ καὶ ἀναισθητὰ ὄντα, τί κραυγάζετε; τί παραπονεῖσθε; Συνέλθετε καὶ μετανοήσατε, ὦ ἄνανδροι καὶ θρασυδείλοι! Μετανοήσατε...»

Ἐγένετο σιωπὴ μεγάλη, οἱ πάντες μοχθηροὶ ἐσκέπτοντο... καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ἡ φωνὴ ἐκάστου λέγοντος μετὰ συντριβῆς καρδίας·

«Ἥμαρτον, Ἥμαρτον! μετανοῶ!»

Ἐπειτα δὲ πάντες ἐν χορῷ ἀνεφώνησαν·

«Μετανοοῦμεν! δὲν τὸ κάνομεν πλέον!»

Καὶ τότε χλιαρὸς καὶ γλυκὺς Ζέφυρος πλήρης ἐαρινῆς εὐωδίας ἐπνευσε παμυθῆσας καὶ ἀναζωογονήσας τὸ ῥόδον καὶ τὸ πτηνὸν. Διερχόμενος δὲ ἐπνευσε καὶ εἰς τοὺς πέντε μοχθηροὺς... διότι μετενόησαν.

ΣΠΑΚ

ΚΑΛΑ ΝΑ ΠΑΘΗ

A

Ο μικρός Αντωνάκης, παιδίον ένδεκα ετών, προχθές έν φήτομαζέτο να ένδυθη το πρωί δια να υπάγη εις το σχολείον, ήρχισε να κλαίη.

«Αχ! θείτσα μου, θείτσα μου.

—Τί έχεις, Αντωνάκη μου;

—Αχ, θείτσα μου, το κεφαλάκι μου πονώ, πονώ το κεφαλάκι μου!

—Μπα! δυστυχία μου! πίεςε παλιν ες το κρεββατάκι σου, πουλί μου, να σου περάση, είπεν ή θεία και έσπευσεν εζω να φέρη Ιατρικά.

B

Αλλά πριν εξακολουθήσω την ιστορίαν μου, πρέπει να σας το είπω δια να είξεύρετε τί σας γίνεται.

Ο κύρ Αντώνης δέν είχε τίποτε, ούτε κεφαλαλγία τον έβασάνηζεν, ούτε άλλη ασθένεια. Μόνον όκνηριά και φυγοπονία και άμέλεια ήτο όλη όλη ή άρρωστία του.

Η τάλαινα θεία προσεπάθησε δια διαφόρων Ιατρικών να άνακουφίση τον πάσχοντα άνεψίν της, και έτρεχεν επάνω κάτω τεταραγμένη και δακρύουσα. Αλλά ή κεφαλαλγία εξακολούθει.

Εκάθισε λοιπόν παρά το προσκεφάλαιον του Αντωνάκη, όστις είχε στρίψη το πρόσωπόν του προς τον τοίχον και έγέλα δια το κατόρθωμά του, ότι τάχα κατώρθωσε να γελάση την θείαν του!

«Είσαι καλλίτερα, ματάκια μου; ήρώτησεν ή θεία λαμβάνουσα την χείρά του.

—Όχι, θείτσα μου, είμαι πολύ χειρότερα! τά αυτιά μου βούζουν και με πονούν. Αχ! άχ! τί πόνοι!

—Αί, ματάκια μου, θά σου περάση...

—Πώς θά μου περάση, θείτσα μου; έτσι εύκολα περνά τέτοιος κεφαλόπονος; δέν είναι άπο' εκείνους που περνούν εύκολα!»

Ήσυχασε τώρα, πουλάκι μου, και θά σου περάση...»

Αί δύο μικραί άδελφαι του Αντωνάκη καλά και έπιμελή κοράσια, είχαν υπάγη το πρωί εις

το σχολείον, και ήσθάνοντο λύπην μεγάλην διότι ήτο άρρωστος ο αγαπητός άδελφός των. Ότε ισχύλασαν την μεσημβρίαν, έστάθησαν εις την θύραν του δωματίου και δια του νεύματος ήρώτησαν την θείαν των, πώς είναι ο άδελφός των; ή δέ θεία ένέυσεν εις αυτάς, ότι υποφέρει πολύ. Και τά φιλάδελφα κοράσια δέν είχαν όρεξιν να φάγωσιν, άφ' ου ο αγαπητός άδελφός των ήτο άρρωστος!

Γ

«Θά πάμε ες το Φάληρον και ήλθαμεν να πάρωμεν και τον Αντωνάκη» ήκούσθησαν παιδικά φωνά εζωθεν της θύρας του άρρώστου.

Η θεία του Αντωνάκη εξήλθεν εκ του δωματίου άκροπονηεί, και έχουσα τον δείκτην της δεξιάς χειρός επί των χειλέων της, ένέυσεν εις τά έλθόντα παιδιά να μη θορυβώσι; διότι ο φίλος των Αντωνάκης είναι άρρωστος.

«Σάν να μου πέρασε λιγάκι, θείτσα μου, ήκούσθη έσωθεν ή φωνή του Αντωνάκη, όστις είχαν άκούση τί έλεγον εζω. Τι καλά! θείτσα μου, δέν έχω τίποτε, είμαι πολύ καλά, μά πολύ καλά. Αναστασία, φέρε μου τά υποδήματά μου γρήγορα...

—Αναστασία, έφώνησεν ή θεία, φέρε τά βιβλία και τά τετράδια του κυρίου...»

Επειτα, δέ στρεφομένη προς τά παιδιά είπεν:

«Δέν θα είμπορέση να έλθη ο Αντωνάκης εις το Φάληρον. Έχασε σήμερα τά μαθήματά του διότι ήτο άρρωστος; εύτυχώς τώρα επέρασεν ή κεφαλαλγία και θα άναπληρώση την έλλειψίν του. Θα μείνη να μελετήση και να γράψη...»

Και τά μέν παιδιά έφυγον περίλυπα διότι έστερήθησαν τον φίλον των, ο δέ Αντωνάκης έστέναζεν έν φη κατεγίνετο να ένδυθη, διότι ή πονηρία του κατέληξεν εις εκάينو ακριβώς όπερ ήθελε να άποφύγη. Δέν ήτο προτιμότερον να μη χάση το σχολείον του, να μη χάση και το Φάληρον;

ΠΑΝΟΣ

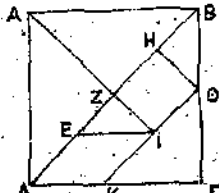
ΚΙΝΕΖΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Οι κινεζικοί συνδυασμοί τους όποιους από τουδε θα άρχιση να προτείνη ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ είναι νέον είδος πνευματικών ασκήσεων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ είναι βαβαία, ότι οι φίλοι αυτής θα εύρωσι μεγίστην τέρψιν εις τους κινεζικούς συν-

ΣΧΗΜΑ 1.

ΣΧΗΜΑ 2.

δυασμούς, οι όποιοι γυμνάζουσι και άναπτύσσουσι την όξύνουσαν των καταγινόμενων εις την εύρεσιν τής λύσεως αυτών.

Θά σας φανή ίσως άπίστευτον, άλλ' είναι ήθεός ότι δι' έπτά γεωμετρικών σχημάτων, ήτοι πέντε τριγώνων, ενός τετραγώνου και ενός παραλληλογράμμου κοικιλοτρόπως συνδυαζόμενων, δυνατά να σχηματίσωμεν άλλα συμμετρικά σχήματα, τά όποια βλέπων τις εκ πρώτης όψεως ή δυσκολούεται να πιστεύση ότι αποτελούται εκ των συνδυασμού των άνωτέρω έπτά γεωμετρικών σχημάτων και πείθεται ότι ούτως έχει το πράγμα μεν ήσαν ίδη τίνι τρόπφ έγένητο ο συνδυασμός των σχημάτων, ήτοι ότι είναι εύκολώτατον κατόρθώσαι τον συνδυασμόν του προτεινομένου σχήματος και πάλιν περι του έναντίου, μόνον όταν έπιχειρήση ή λύσιν ή λύσιν, πράγμα το όποσον πολλάκις άπέτυχε ή λύσιν όξύνουσαν και εύφυϊαν.

Τοιαύτα συμμετρικά σχήματα θα προτείνω να ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ και θα ζητη ή από τους φίλους να εύρωσι κατά τίναν τρόπον συνδυάζονται τα έπτά γεωμετρικά σχήματα, αποτελούσι το προτεινόμενον σχήμα. Ο τρόπος ούτος του συνδυασμού είναι ή λύσιν σχήμα εις και μόνος, και άποτελεί την λύσιν του σχήματος.

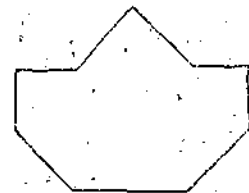
Όστε ο μέλλον να σχοληθή εις την εύρεσιν της λύσεως των κινεζικών συνδυασμών είναι ανάγκη να έφοδιασθη πρώτον με πέντε τρίγωνα, έν τετράγωνον και έν παραλληλόγραμμον ήτοι με έπτά καλλίτερον εκ χαρτόνιου.

Προσέχετε τώρα να σας είπω πώς προτείνω να κόψετε τά έπτά αυτά σχήματα.

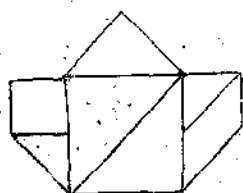
Λαμβάνετε τετράγωνον χαρτόνιου ή χαρτονίου, ως δεικνύει το σχήμα 1. Χρησιμοποιήσθε του τετραγώνου τούτου είθε έλεγεσθε να εύρίσθητε κατ' άρεσκείαν, επειδή όμως ή λύσιν του πολύ την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, κόψετε το τετράγωνον ούτως ώστε έκάστη πλευρά αυτού να είναι ίση προς το πλάτος της ασπίδος της Διαπλάσεως. Επειτα, καθώς δεικνύει το σχήμα 2, έπι του τετραγώνου με το μολυβδάκι ή το ξυράκι έφείσθε γραμμιάς ΒΔ, ΘΚ, ΑΙ, ΘΗ, ήτοι τήσδε τέσσαρας γραμμιάς να είναι το σημείον Θ εις τήσδε τήσδε πλευράς ΒΓ, το Κ εις τήσδε τήσδε πλευράς ΑΔ, το Ι εις τήσδε τήσδε πλευράς ΒΖ και το Ε εις τήσδε τήσδε πλευράς ΑΖ. Κατόπιν δια φαλιδίου, ή καλλιτέρας ή δια φαλιριδίου, κόψετε το τετράγωνον εις τήσδε τήσδε γραμμιάς τας όποιας έχαραξάτε, και αι όποιαί πρέπει να είναι λεπτόταται, και έχετε τά έπτά σχήματα, τά όποια σας χρειάζονται δια τήσδε κινεζικούς συνδυασμούς τά σχήματα ήτοι: τρία τρίγωνα ΑΖΒ, ΑΖΔ, ΒΓΚ, ΕΖΙ, ΒΗΘ, το τετράγωνον ΖΗΘΙ και το παραλληλόγραμμον ΔΕΙΚ (Σχ. 2).

Με αυτά τά έπτά σχήματα θά προσπαθήτε να σχηματίσετε το σχήμα το όποσον θα σας προτείνη ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, και όταν κατόρθώσετε να εύρίσκητε την λύσιν, θα αισθάνεσθε πολλήν χαράν και εύχαρίστησιν.

Ίδου και έν παράδειγμα, το σχήμα 3. Δια να σχηματίσετε το σχήμα τούτο πρέπει τά

ΣΧΗΜΑ 3.

ΣΧΗΜΑ 4.

έπτά γεωμετρικά σχήματα, τά όποια ήδη είξεύρετε πώς κόπτονται, να τα συνδυάσητε καθ' έν τρόπον δεικνύει το σχήμα 4.

Ενοήσατε; — Ενοήσαμεν. — Τότε λοιπόν εύρετε την λύσιν του σχήματος το όποσον προτείνεται έν τή στήλφ των Πνευματικών ασκήσεων.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΕΡΩΝ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Θεοσθήραι.

Το όνειρο... καί... μένειν και μάλιστα παιδιών, μόλις αποφοιτήσαν από των σχολείων ή των γυμνασίων...

Καθ' έκαστον έτος... θείας υπαλληλων διαορισμένων εις βοηθητικάς υπηρεσίας...

Ας ακούσωσι την φωνήν των ευγλωττων... αριθμωών όσοι νεοι περιφρονούντες την γεωργίαν...

Οι πρόγονοι ημών έλεγον ότι διά να γίνη τέλειον οίον δήποτε έργον απαιτούνται τρία τινά: φυσική κλίσις, επιμέλεια και πείρα.

Θάνατος εξ άκρίδων.

Γάλλος φυσιοδίφης περιηγούμενος την Άλγερίαν χάρην επιστημονικών ερευνών, ημέραν τινα κατακόπος...

Καταγωγή έξόχων ανδρών. Μεταξύ των έξόχων ανδρών ολίγους συντελέσαν εις την πρόδον της άπτρονομίας...

Μ' έγέλασε τό ώρολόγιόν μου.

Η άκρίβεια είναι απόδειξις σεβασμού προς τους ανθρώπους προς ους έχομεν σχέσεις. Ο δε άνθρωπος...

Τά θαυμάσια της βιομηχανίας. Η βασίλισσα της Ρουμανίας ταξιδεύουσα πρό τινος εις Άγγλίαν έπισκέφθη έν βελονοποιείον.

Η μεγαλειότητα συγκατένευσε μειδιώσα. Η άστράτης έλαβε την τρίχα έθεσεν αυτήν υπό τον μύλον άνημα, την διετύπησεν, έπραξεν εις την τρυφήν λεπτότατον νήμα μετάξης...

Φάνος εξ άμαθειας.

Ουκ ή άμαθεια είναι μέγιστον κάλυμμα προς την πρόδον... α διαβάτον τό τέκνον της ένόμισε καλόν να τώ δώση... άμαθία είναι χάρις και πανήγυρις.

Τη άληθεια είναι φρικτόν ή άμαθεια τούλάχιστον άς καθιστώμεν γνωστόν προς τους δυστυχέας τους άγνωστούς άγαγώσιν, ότι πάντων των επικινδύνων φαινομένων, ά επιγραφαι είναι χρώματo; έρυθρόθ.

Σοφά λόγια.

Η άληθής αξία προσελκύει τον φθόνον ώς ά επιφάνεια την σκωρίαν, μόνη δε ή μετριότης δεν έχει έχθρούς. Οστις επαινεί τον άλλον διά προτερήματά τα όποια δεν έχει είναι τό αυτό ώς να τον προσβάλλη και να τον άβρίξη.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μήτηρ προς τά τέκνα της:

Κυριότερα μάθημα γελοσθήτε και πειράξετε ό,τι χθές τό πρωί έβάλα 'ς τό ράφι επάνω, διότι είναι γιατρικό πολύ πικρό. Και ό μικρός Τότης: — Όχι, μαμά! γλυκό είναι. Τό έδοκίμασα χθές όταν έφυγες!

Επιστήλη υπό του Άντιστοισθίλου.

Ο Κουφοκεφαλάκης διέρχεται την οδόν Έρμου. Γέρον έπαίτης τείνει προς αυτόν την χείρα λέγων: — Δός μου, παιδί μου, καρμάτα δεκάρα. Ο Κουφοκεφαλάκης ψάχνει εις την τσέπην του και επί τέλους φεύγει λέγων: — Είσαι άτυχος, γέροντά μου, μόνον πεντάρας έχω 'ς την τσέπην μου.

Επιστήλη υπό του Άντιστοισθίλου.

Δύο φίλοι ήστέλλοντο.

Ο εις έλεγε προς τον έτερον: — Στοχηματιζώ πώς μπορώ να σι κάμω να σηκωθής από την θέσιν σου με δύο και μόνον έρωτήσεις. — Στοχηματιζώ του λέγει ο έτερος. — Δέν σηκώνεσαι λοιπόν; — Όχι δέν σηκώνομαι. — Αί! τότε κάθησαι λοιπόν έως ότου σι ξαναρωτήσω. Και ό άλλος βαρυνθείς να κάθηται, σηκνέεται και ούτω χάνει τό στοίχημα.

Επιστήλη υπό Καραλάμους Γ. Σαράντη.

Ο μικρός Άλέκος άλίγον έλειψε να καταπατηθή υπό άμάτης: μόλις δ' εύρέθη έν ασφαλεία λήγει προς τό άματιλάτην κινών άπειλητικώς την χείρά του: — Τί να σου κάμω! έπρεπε να με άφηνες 'ς τον τόπο και σούλεγα έγω...

Επιστήλη υπό του Κάλχαντος.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

Νίος διαγωνισμός των λύσεων άρχεται από σήμερα, Τμήρον Δένδρον, ώστε από σήμερα δύνασαι και σύ να λάβης μέρος και οίσοδήποτε άλλος εκ των άναγνωστών μου επιθυμεί, άρκεί να συμμορφώσασθ προς τους όρους του διαγωνισμού τους όποιους δημοσιεύω έν τή τρίτη σελίδι του έξοφυλλου.

Ακριβώς τόυτό είναι, Μέγα Κωνσταντίνε, τό μυστήριον κάσις προδού. Οστις θέλει να προδεύση όφείλει να περιμένη, να υπομένη και να προσπαθή να τελειοποιηται. Σε επαινών διότι τό ένόησας μόνος σου.

Κατηραμένος είναι αι έξτάσεις, Ελλιποφύρε, διά τους άμελείς και κακούς μαθητάς: άλλα διά τους καλούς και επιμελείς είναι χάρις και πανήγυρις. Σε θεβαίω είσαι εκ των δευτέρων άρ' ου δέν τας φοβείσαι, ως μοι γράφεις.

Τό ότι με συλλογιζόσθε, Ούρανιον Τόζορ και Κωνσταντίνος Νύμφη, τό επληροφρήθη έν των άνωθων σας, τά όποια έχετε πατήση με πολλήν φιλοκαλίαν και επισηθειότητα. Βίμαι περιεργος να άναγνώσω την επιστολήν σας την όποιαν θα μου γράψετε.

Έγκριτον πληρέστατα, Κόμμα του Πόντου, τό ψευδώνυμόν σου τόυτό και σε επαινών διά τό καθαρόν και φιλόκαλον της γραφής σου. Μετά χοράς θα λάβω τον έλεγχόν σου έν τώ όποίω θα ίδω τους καρπούς της επιμελείας σου και την πρόδον σου.

Δεκτόν, μικρή μου φίλε Γ. Αθ. Π., τό ψευδώνυμόν σου Διταλδα και προσπάθησον δι' αυτού να λάβης και βραβείον εις τους διαγωνισμούς μου.

Είς δια σου είσαι ταχεία, Βασίλισσα των Συμπαθών και εις την άνάρρωσίν σου, και εις τά μαθήματά σου και εις την σύνθεσιν του δηγήματός. Ο δραστήριος άνθρωπος ποτέ δέν χάνει.

Είς τά πολλά μαθήματά σου, Τελιδώρ, απέδωκα και έγω την αίτιαν της σιωπής σου. Όλοι οι μικροί μου φίλοι έλυθησαν τον καιμένο τον Λάμπρον και έτι περισσότερο τον Καρμέλιον, της όποίας επήγαν άδικα όλοι οι κόποι.

Φοβερά και άποθνήσκου ή κατάστασις σου, Δημητρίε Πολιορκητά. Σε τάν πολιορκητήν να πολιορκήσθ έντός της κλίτης ή άσπλαγγος ασθένεια κατά τας παρανομιάς μάλιστα των έξτάσεων! Φαντάζομαι την λύσιν σου διότι δέν θα άξιωθής να δείξθ εις τον άγαπητόν σου πάλαι τους καρπούς των κόπων σου. Μικράν τό κα-

κόν, άρ' ου δέν προέρχεται εκ σου και άρ' ου έχεις καιρόν τον Σεπτέμβριον και σύ να χαρής και τους αγαπώντάς σε να εύφράνης. Λέγεις ότι αίτια της κακογραφίας σου είναι ή εκ του πυρταού τρίμουσα χείρ σου. Άλλά και ό χάρτης της επιστολής θα είχε, φαίνεται, πυρετόν.

Έλαβον, Μέλι τοϋ Τμήροϋ, την επιστολήν σου και την ώραίαν χάρτιαν την όποιαν έξογράφες προς χάριν μου. Σε ευχαριστώ. Τί χαρής που θα έχη τό γατάκι σας όταν το στείλθ με την στριανταφυλλίδν καρδέλλαν, διά να παρευρεθ ή αυτό άξιωπρωπίς εις την υποδοχήν. Σε παρακαλώ να αποστείλθ εις τό γραρείον μου λεπτά 80 τά όποια επλήρωσα προς παραλαβήν της επιστολής σου, διότι είχε άνεπαρκές γραμματόσημον. Τας τούτασ επιστολάς δέν τας δέχομαι συνηθώς: άλλ' άρ' ου άνεγνώρισα τό γράψιμόν την έδέγηθη κατ' εξαίρεσιν.

Τίς είναι πάλιν ό άφρημένος όστις με έστειλε τας υπ' αριθμ. 68-138 λύσεις άνευ υπόγραφής, άνευ ψευδωνύμου; Κρίμα 'ς τους κόπους του.

Τί μου ζητούν συγγνώμην πολλοί μικροί μου φίλοι διότι έγραψαν τας πνευματικάς ασκήσεις των, ή τας λύσεις των υπό την επιστολήν των; Μυριάκις είπον πώς πρέπει να γίνεται ή άποστολή των πνευματικών ασκήσεων και των λύσεων και πώς τιμωρούται όσι δέν συμμορφώνονται προς τας οδηγίαις μου: Προσέχετε να συνήψετε από τώρα εις την κάξιν και την εύπρέπειαν.

Τί μας μέλει ήμās, Προμηθεύ Δεσμώτα, αυτοί άς φροντίσουν να άποφύγουν την συμφοράν, ήτις τους άπειλει. Έβαλοουθεί σύ τό πρόγραμμά σου και άδιαφόρει. Πρός τούτα σου υπενθυμίζω τους σείχους του Παγκάθ, οίτινες άρκόουον εις την περίστασιν:

«Δν δυο τρία έρπετά ανά έρπασιν γυρεύουν, ήμαίς άπίνωσκον αυτά και τό κοδάρι μας πετάν, και άν ξεύρουν, άς ανάθουν.»

Άπορώ με τό ναί πώς μια μικρά Μαρτίνα Κ. της Όδοϋ της Τρίτης Σεπτεμβρίον, καταδέχεται να της ένθυμίζου οι άλλοι τό καθήκόν της. Έγω έντρέπομαι διά λογαριασμόν της και την συμβουλεύω να προσπαθήσθ να γίνη τούτη ώστε να την επαινέσω διά την φιλοπονίαν της και την φιλοτιμίαν προς χαράν και των γονέων της και έμοϋ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθεσμένων ἐν τοῖς ὀκτώ φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐνεστώτος ἐτους.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἀρχόμενοι ἀπὸ σήμερον δύνανται τὰ λάθος μέρη πάντες ἀνεξαιρέτως αἰ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ἔρους τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ ἐν τῇ ἀντικρῷ εἰληθι τοῦ ἐξαφύλλου δημοσιευμένου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31ης Ἰουλίου]

189. Λεξιγράφος.
 Λαμπρὸς θεὸς τὸ πρῶτον μου, νῆσος τὸ δευτέρον μου, Φιλσόφος ἐπίσημος εἶνε τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τοῦ Βοναπάρτου.
190. Στοιχειογράφος.
 Ἄν ἀπὸ γνωστῆς σου νήσου τὴν καρδίαν ἀραιρήσης, καὶ προσθήσῃς ἀντ' αὐτῆς δύο γράμματα, ὀπίσσω... θὰ προβῆλῃ ἀντικρῶ σου ὀπλισμένως θερευτής.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Τίτου τῶν Οὐρίων.

191. Μωσαϊκόν.
 Ἄν συμφωνῆς ἡ θάλασσα μὲ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, τὰ ὄψηλά τὰ κυματα, τοῦ Φοῖβου τὰς ἀκτίδας καὶ τοὺς μεγάλους πεταίους ἄν συμφωνήσωσιν ἡμῶν, θὰ κάμουν τὴν πρωτεύουσάν Ἑλληνικῶν νομοῦ.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Κίρκου τοῦ Εὐλάτου.
192. Συλλαβικὸν τρίγωνον
 Τὸ πρῶτον μου ἐπιφανῆ ἀνὴρ τῶν Ἀθηναίων. Τὸ δευτέρον μου κάλυμμα στρατιωτῶν γενναίων. Τοῦ ἄρθρου ἡ τὸ τρίτον μου πλάγιον πτώσις εἶνε. Διὰ τὰ μ' εὐρῆς εὐχολαθὼν τὸ ἄρθρον κλίβε.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Στεφάνου τοῦ Πατρῶ.

193. Ἀστέρι.
 Νὰ ἀντικαταστάθῃς οἱ σταυροὶ διὰ γράμματων, ὥστε καθέτως μὲν καὶ ὀριζόντως νὰ ἀναγινώσκωνται τὰ ὀνόματα δύο νήσων, διαγωνίως δὲ τὸ ὄνομα βσιλιόπαϊδος Ἀσιανοῦ καὶ ἄσκησις τῶν ποδῶν εὐάρετος.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἡρώου τῆς Τρικάλου.

194. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.
 [Ὀδηγίαι πρὸς τὴν λύσιν εἶν ἐν σελίδι 141]

195. Ἐρώτησις.
 Τίνος ῥήματος ἡ μετοχὴ εἶνε ταύτοχρόνως καὶ ὄνομα οὐσιαστικῶν ζῶων ἀφελιωτάτου, ὅπερ, ἐάν διχοτομηθῇ, γίνεταί πάλιν μετοχή; Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Βασίλειος τοῦ Συμακάου.
196—207. Ἐπανόρθωσις λέξεων.
 Μεταθέτων καταλλῆλος τὰ γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσον τὰ ὀνόματα δώδεκα ἄρτων τῆς Ἀσίας.
 1. Ἰνάς. 2. Ἀτάλιμα 3. Βαρίτνος, 4. Τασίγα. 5. Σιούρον. 6. Ραζιό. 7. Νιαράου. 8. Βέλουρον. 9. Ραάτρα. 10. Ἀβίτης. 11. Βοροίλα. 12. Ἀσσαβόνα.
 Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Χρυσῆς Ἡρακλείου.

208—211. Μαγικὸν γράμμα.
 Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος σχηματίσον ἐκ τῶν ἐπομένων λέξεων ἄλλας τόσας.
 φέρω, πόρος, νόος, χορὸς.
 Ἐστέλη ἐπὶ Ἀλέξ. Α. Φαραζούλη.

212. Ἀκροστεχίς.
 Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Ῥωμαίου αυτοκράτορος.
 1. Θαλασσία νύμφη. 2. Ζῶον εὐκίνητον. 3. Ποταμός. 4. Μῦθος τοῦ σώματος. 5. Ποταμός.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Βράχου τῶν Γλάκων.

213. Ἀεπλή ἀκροστεχίς.
 Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ καὶ τὰ τελικὰ ὄνομα θεῶς.
 1. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 2. Γυνὴ ἐνάρετος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ. 3. Μία τῶν ἐνάτα Μουσῶν. 4. Παρατατικός μονοσύλλαβος. 5. Νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Μάνου τοῦ Βόρραϊδου.

214. Φύραξ—μείλιον.
 Ἡ ὁλασγῶ ἄς μὴ χρηστέον ὑστ' οὖν.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Χιονοσκεπῶς Ἀίμου.

215. Ἑλλητισμῶνον.
 Ἀμο—ω—εἰ—οι—ηο—ει—αι—αιτωεῖ—εἰσάτω—εἰσῶ—αι—αιτωε—υε—αω—ω—αω.
 Ἐστέλη ἐπὶ Κ. Ἀργυροπούλου.

216. Γρίφος.
 Ἄττικη καὶ Βοιωτία, Κυκλάδες, Ἡ * Φθιώτις καὶ Φωκίς, Ἐπιάνησος, 7—π Ἀχαιία καὶ Ἡλιε, Μεσσηνία.
 ζ' οὐς ο ῦ ρ
 φ ἡ α
 Ἐστέλη ἐπὶ Ν. Π. Μορφούλου.

ΛΥΣΕΙΣ

ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.
88. Πήρα, Ἡρα. — **89. Σκόρος, Κόδος.** — **70. Τὸ κονδύλιον καὶ τὸ ἀδάκιον.** — **71. Εἰρηνικός.**
—72. ΧΩΜΑ —73. ΠΙΝΑΞ —74. Σ
ΟΜΟΣ ΙΒΥΣ Α
ΜΟΝΗ ΝΥΝ Α
ΑΣΗΡ ΑΣ ΜΑΡΑΘΩΝ
Ε Μ
—75—79. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμματῶν τ καὶ ε σχηματίζονται αἱ λέξεις: Σ οἰκτρός ἄριτος, περιτός, τίαρα, Ἀττικός. — **80. Εἶχε** 36 χήνας. — **81—87. α') Σκαπάνη, β') Ἀμφορέας, γ') Κλήμαξ, δ') Ἀδάμαν, ε') Σκώληξ, ς') Πορφύρα, ζ') Πισσιδῶν.** — **88. ΠΡΟΑΓΩΓΟΣ** (1. Ἠδῆ, 2. Ρόδος, 3. Ὀλλανδία, 4. Ἀίρη, 5. Ὁβαρος, 6. Τουλών, 7. Ὀλύμπια, 8. Σπάρτη. — **89. Ἡ πολυτέλεια** ὥς ὁ χείμαρρος ἀνατρέπει καὶ παρασύρει τὰ πάντα.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ² COLOMBE ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ
 [Συνέχεια ἴδε σελ. 129]

Ἐνθουμείσθε ποῦ εἴχαμεν ἀφήσῃ τὰ δύο ἀπολωλῶτα πρόβατα; Τὰ ἀφήσαμεν ἐτοιμαζόμενα νὰ ἐκπνεύσωσιν εἰς τὸ χωρίον. Καὶ ἡ μὲν Εὐμορφία ἦτο ἄνω κάτω, ἡ δὲ Μαριὰ ἦτο δυσηρεστημένη, διότι ἀπέτυχε τὸ σχέδιόν της καὶ ἐψεύσθησαν τὰ ὄνειρά της. Διήλθον ὀπισθεν τῶν δένδρων ἄτινα ἐσκίαζον τὴν μικρὰν λίμνην, κατέβησαν ἐπειτα διὰ μέσου πυκνοῦ πευκῶνος καὶ προσεπάθουν νὰ ἀνεύρωσι τὰ πρῶτὰ τῶν ἴχνη.

— Δοξά σοι ὁ Θεός, ἔλεγεν ἡ Εὐμορφία λαμβάνουσα θάρρος.
 — Νὰ καὶ ἄλλο σημάδι; θυμῶσαι αὐτὰ ἐδῶ τὰ δεινὰ κίβρια; Βλέπεις, Μορφούλα μου, τί ὄψαιά του βρισκόμεν τὸν δρόμον μας; Καρδιά, Μορφούλα μου, καὶ ἐπείτ' ἀπὸ λίγου θὰ ἀνεδοῦμε ἐκεῖ πάνω ἄς τὸ λόφο καὶ ἀπὸ κεῖ δὲ πλέον θὰ φανῇ τὸ χωριὸν καὶ τὸ σπίτι μας!

Θὰ φανῇ! εὐκόλον εἶνε νὰ το λέγῃ τις ἐφ' ἄσων εἶνε ἡμέρα; ἄλλα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ διανύσωσιν εἰς δύο ὄρας, διάστημα μίαν ὄρας ἡμέρας; Καὶ δε μετ' ὀλίγον ἡ ἡμέρα ἔκλινεν, ἡ Μαριὰ δυσκόλως διέκρινε καὶ ἀνεγνώριζε τὰ πράγματα ἐντός τοῦ πευκῶνος μάλιστα ἦτο νύξ, σκότος, καὶ ἡ Εὐμορφία συνεσφίγητο πλησίον τῆς σφίλης τῆς ψιθυρίζουσα « Φοβοῦμαι! » Ἀνελάμβανε δὲ θάρρος ὅτε ἀνέβαινον εἰς ὕψωμα καὶ ἐκεῖθεν ἐβλεπον τὸν οὐρανὸν ἔχοντὰ ἀκόμη φῶτα ῥοδόχρσα. Ἀλλὰ

« Ο ΟΝΗΑΑΤΗΣ ΕΛΠΕΥΣΕ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΝΟΝ ΤΟΥ » (Σελ. 147)

— Ποῦ το ἔξυβρις διὰ ἐπεράσαμεν;
 — Δὲν θυμῶσαι αὐτὸ τὸ σποασμένο κλάδι, αὐτὴν τὴν ἄκρην τοῦ βράχου ποῦ μοιάζει σὰν μούτρο μαῖμοδος;
ἜΤΟΣ 13^{ον} — ΤΡΥΧΟΣ 10^{ον}.

μία καὶ μόνη ἀτραπὸς ἐφαίνετο ἐμπροσθέν των, μεταξὺ ὑψηλῶν βράχων, καὶ κἀκὴν ἡ Εὐμορφία καταλαμβάνετο ὑπὸ τοῦ φόβου. Ἦρχοντο εἰς τὸν νοῦν τῆς ὄσα τρομερὰ παραμῦθα εἶχεν ἀκούσῃ ἕως τότε,
ΤΟΜΟΣ 19^{ος} — 10

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΙΟΥΛΙΑΣ

Α

«Τί δυστυχία! άνεφώνησεν ή δεσποινίς Ιουλία, περιπατοῦσα έντός του μεγαλοπρεπῆς κήπου της, θά άνοιξη αύτός ο δρόμος και θά μου χαλάσῃ όλην μου τήν ήσυχίαν. Τί δυστυχία!»

Η δεσποινίς Ιουλία ήτο ή μόνη κληρονόμος οίκιας μεγάλης, κειμένης έν τῷ μέσῳ κήπου άπεράντου. Ο πατήρ της ήτο πλούσιος βιομήχανος, όστις άποθανών έκληροδότησεν εις τό μόνον του τέκνον πλείστα κτήματα, έν οίς και τήν περι ής ο λόγος οίκιαν. Η δεσποινίς Ιουλία κατώκει τά μεσημερινά δωμάτια τά βλέποντα πρὸς τόν κήπον. Κατ' έξοχὴν δὲ διέτριβεν έν τῇ βιβλιοθήκῃ, ήτις συνέχετο πρὸς τό θερμοκήπιον, θερμοκήπιον έξαιρετον. Τό θερμοκήπιον δὲ τοῦτο ήτο ή μόνη πολυτέλεια τῆς γηραιᾶς κόρης. Ιδιαίτεροι περιστάσεις είχαν κωλύσῃ τήν δεσποινίδα Ιουλίαν νά υπανδρευθῇ. Εὐμορφος δὲν ήτο, ή υγιεία της ήτο εὐπαθῆς, και έφοβείτο νά υπανδρευθῇ, έχουσα ως μόνον προσὸν τήν μεγάλην προικὰ της. Διὰ τοῦτο επιμόνωσ απέκρουσε πάντας τούς ζητήσαντας αὐτήν εις γάμον, κινουμένη υπό δυσπιστίας τινὸς και φιλαυτίας. Οικογένειαν δὲν είχαν, αὶ δὲ παλαιαὶ της γνωριμαὶ δσημέραι ήλαττοῦντο μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Πάντας οὶ γνωριμοὶ της απέθνησκον.

«Τί δυστυχία, έλεγε πρὸς τήν γηραιάν υπηρέτριάν της, τί δυστυχία, Κατερίνα μου, όσάκις λαμβάνω προσκλητήριον τρομάζω, διότι νομίζω ότι εἶνε προσκλητήριον κηδείας.»

Νέας σχέσεις νά συνάψῃ απέφευγεν, εκ δὲ τῶν παλαιῶν διετήρει δέκα εἰς δώδεκα μόνον, διότι τὰς δώδεκα ταύτας οικογενείας εκρινεν αξίας εκουτῆς. Οφείλομεν δὲ χάριν της αληθείας νά ομολογήσωμεν ότι ή δεσποινίς Ιουλία ήτο υπερήφανος πολύ και επιφυλακτικὴ εις τὰς σχέσεις της. Δὲν δυνάμεθα δὲ νά εἰπώμεν ότι δὲν ήτο και καλή, ήτο όμως καλή άρνητικῶς, δηλαδὴ δὲν ήτο κακή, οὐδεις είχε νά εκστομίσῃ κακόν τι περι αὐτῆς, ήτο εὐγενεστάτη, απέφευγεν οϊανδήποτε κακολογίαν, έστω και χάριν άστειότητος, έφοίτα τακτικῶς εις τήν εκκλησίαν και προθύμως έδιδε τόν όβολόν της υπὲρ σκοπῶν άγαθοεργῶν.

Και όμως οὐδεις τήν ήγάπα. Οὐδέποτε τήν είδε τις νά μειδιάσῃ πρὸς μικρόν παιδίον, νά προσελκύσῃ τήν άγάπην και τόν σεβασμόν νεανίδας, νά μεριμνήσῃ περι τῶν πτωχῶν αυτοπροσώπως. Δὲν κατεδέχετο νά αναστρέφῃται μετ' ανθρώπων έχόντων ανάπτυξιν κατωτέραν εκουτῆς, οὐδέποτε άμιλῃ περι συρμού ή περι οικιακῆς οικονομίας, πλὴν μόνον μετὰ τῆς βαπτρίας και τῆς μαγειρίσσης, όσάκις ήθελε νά εἰπῃ τήν γνώμην της ή νά δώσῃ διαταγὰς. Οὔτε τὰ σκυλάκια ήγάπα, οὔτε τὰ γατάρια, όπως συνήθως αὶ ήλικιωμένοι δεσποινίδες. Μόνον ήγάπα καθ' υπερβολήν τούς πνευματώδεις και διακεκριμένους ανθρώπους, άδιάφορον αν ήσαν άνδρες ή γυναίκες ή παιδία, τούς όποιους συνήντα έν τοῖς βιβλίοις, διότι πολύ κατέγιετο εις τήν ανάγνωσιν τερπνῶν και ωφελίμων βιβλίων. Μεταξὺ δὲ αὐτῆς και τῶν λοιπῶν κατοικῶν ύψουτο μέγας φραγμοὶ εκ δένδρων πυκνῶν, ο άπεράντος κήπος της, ο δὲ φραγμὸς οὔτος έμελλε νά καταπέσῃ, κατ' άπόφασιν τοῦ δημοτικῶ συμβουλίου.

Δήλα δὴ τό δημοτικὸν συμβούλιον φροντίζον περι τοῦ έξωραϊσμοῦ τῆς πόλεως, είχαν άποφασίσει νά άνοιξῇ οδόν, ήτις έπρεπε κατ' ανάγκην νά διέλθῃ διὰ τοῦ κήπου τῆς δεσποινίδος Ιουλίας και διὰ τοῦτο, ως είδομεν έν αρχῇ, ήτο δυσηρεστημένη και ένόμιζε μέγα δυστύχημα τήν άπόφασιν ταύτην τῆς δημοτικῆς αρχῆς.

Και ναί μὲν έβεβαίωσαν αὐτήν ότι θά αποζημιωθῇ δι' όσον μέρος τοῦ κήπου θά καταλάβῃ ή οδός· αλλ' όμως ή δεσποινίς Ιουλία ήτο πλούσια και δὲν είχε χρείαν αποζημιώσεως, δὲν θά συγκατετίθετο δὲ νά ανταλλάξῃ τήν ήσυχίαν της και τήν οϊκίαν τῶν ολίγων εκείνων πυκνοφύλλων δένδρων της οὐδὲ αντίμυριάδων δραχμῶν. Και όμως ήτο ήδη ήναγκασμένη νά παραδεχθῇ τήν στέρησιν ταύτην, ήτις επεβάλλετο κτηνωδῶς εις αὐτήν.

Λοιπὸν ή οδός παρεδόθη μετ' ολίγον εις χρῆσιν τῶν κατοικῶν και επειδὴ ήτο εκ τῶν κεντρικωτάτων, ή δεσποινίς Ιουλία ένόμισεν ότι αὶ άμαξαι και τὰ φορτηγὰ άμαξία διήρχοντο έξεπιτήδες υπό τὰ παραθύρα της μετὰ

πολλοῦ θορύβου, διὰ νά μή τήν άφίνωσι νά κοιμάται, διὰ νά τήν ζαλίζωσι. Ποῦ νά φαντασθῇ ότι ή νέα εκείνη οδός έμελλε νά γίνῃ άφορμὴ ώστε νά χαραχθῇ και έν τῇ ψυχρῇ καρδίᾳ της νέα οδός, και ότι ήμέραν τινὰ ήθελεν ομολογήσῃ ότι άνευ τῆς νέας εκείνης οδοῦ θά απέθνησκεν άγνωστα τὰς ήδίστας τέρφεις της ζωῆς, θά εκλείε τούς οφθαλμούς της και οὐδεις οφθαλμὸς φιλικὸς θά εδάκρυν επί τοῦ λειψάνου της.

Αλλ' όμως ή δεσποινίς Ιουλία ήτο δυσηρεστημένη. Οφείλομεν δὲ νά ομολογήσωμεν ότι είχε πῶς και δίκαιον, διότι ή οϊκία της έχασε πολύ. Τό θερμοκήπιον έβλεπεν ήδη επί τῆς οδοῦ, πᾶγμα οὐχι βεβαίως εύάρεστον. Δὲν θά ήδύνατο πλέον ή άξιοπρεπῆς δεσποινίς νά εισέρχεται εις αὐτὸ και νά περιποιῆται ιδίαις χερσὶ τὰ προσφιλῆ άνθη της, διότι οὶ περίεργοι διαβάται θά τήν έβλεπον ιστάμενοι πρὸ τῶν μεγάλων υάλων τοῦ θερμοκηπίου.

Αλλ' ο Ιωάννης, ο γηραιὸς θεράπων της οϊκίας, είχαν ὅλως άλλοίαν γνώμην και άλλοία συναισθήματα. Αὐτὸς τούναντίον έχαιρε, διότι οὶ κάτοικοι έβλεπον και τὰ δένδρα και τὰ φυτὰ τοῦ άπεράντου κήπου, ον αὐτὸς περιποιεῖτο, και διὰ τοῦτο εφρόντιζε νά τοποθετῇ πρὸς τό μέρος τῆς οδοῦ τὰ λαμπρότατα άνθη και φυτὰ, ανὰ τα καμαρώνῃ ο κόσμος και νά βλέπῃ τί θησαυροὺς έχομεν εδῶ μέσα η, όπως εἰσυνήθιζε νά λέγῃ μειδιῶν μετὰ ευαρεσκείας.

«Ιωάννη, εἶπε πρὸς αὐτόν ή δεσποινίς Ιουλία, εἰγὼ λέγω νά κρεμάσωμεν παραπατάσματα εις τὰ τζάμια.

—Καλὲ τί λέγετε, κυρία μου! άνεφώνησεν ο γηραιὸς, θέλετε νά σκέπασετε τό φῶς! Και πῶς θά ζήσουν τὰ φυτὰ μας! χωρὶς φῶς θά σαπίσουν με τό νερό ποῦ τους χύνω κάθε πρωί! Μή το κάμετε πρὸς Θεοῦ!»

Και ή δεσποινίς Ιουλία δὲν επέμεινε, πεισθεῖσα εις τὰς γνώσεις και τήν πείραν τοῦ πιστοῦ της θεράποντος.

Η νέα οδός ήνοιχθῇ άρχομένου τοῦ χειμῶνος, όστις τό έτος εκείνο ήτο πρώιμος. Οθεν πάντες οὶ κάτοικοι και ιδίᾳ ή εργατικὴ τάξις, μάλιστα δὲ αὶ γυναίκες και τὰ παιδία, καταλήφθησαν υπό θάμβους και εκπλήξεως, ότι είδον κίρνης και παρὰ προσδοκίαν τὰς μακρὰς

σειρὰς τῶν ποικίλων φυτῶν και άνθῶν έντός τοῦ θερμοκηπίου.

«Πᾶ! τριαντάφυλλα χειμῶνα καιρό!

—Κύτταξ' εκείνο εκεί τό ίασεμί!

—Δὲν σου φαίνεται πῶς έρχεται από μέσα από τὰ γυαλιὰ εὐωδία! Ἀχ! ψυχὴ μου, πῶς θά μωσχοβολοῦν!

—Ἀμ' τί σου λένε εκείνα τὰ πράσινα φύλλα που μοιάζουν σάν φραντζόλες, και γυαλίζουν σάν νά τα έχῃς άλειμμένα με βερνίκι.

—Μητέρα, κτυποῦνε εκείνα τὰ κουδουνάκια;

—Ὅχι, παιδί μου.

—Μὰ τότε γιατί τὰ έχουν κρεμασμένα άπάνω 'ς τό δένδρο, άφ' οὔ δὲν κτυποῦνε;

—Εἶνε τὰ λουλούδια του, παιδί μου.

—Ἀ! δὲν εἶνε αληθινὰ! τί ώραῖά που θά ήταν αν εκτυποῦσαν τίχ, τίχ, τίχ!»

—Μή τό χέρι σου 'ς τό τζάμι και δὲν κάνει, τὰ καλὰ παιδάκια βλέπουν, δὲν εγγίζοῦν με τὰ χέρια.»

Τοιοῦτοι διάλογοι ήκούοντο καθ' εκάστην πρὸ τῶν υάλων τοῦ θερμοκηπίου· μάλιστα δὲ κατὰ τὰς πρώτας ήμέρας τόσον ήτο τό πλῆθος τῶν περιέργων θεατῶν, ώστε τό ήμισυ πλάτος τῆς οδοῦ ήτο κατελημμένον, και αὶ άμαξαι μετὰ δυσκολίας διήρχοντο προσέχουσαι μή καταπατήσωσι τούς άφρημένους θαυμαστάς τῶν σπανίων άνθῶν τῆς δεσποινίδος Ιουλίας.

Μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν τούτων ήσαν και άνθρωποὶ άνεπτυγμένοι και πολλοὶ εκ τῶν επισκεπτομένων τήν δεσποινίδα Ιουλίαν, ήτις οὐδέποτε έδεικνυε τό θερμοκήπιόν της, άδῆλον εἶαν εκ ζηλοτυπίας ή εκ φιλαργυρίας. Πᾶς άλλος θά εὐηρεστείτο και θά έχαιρε, διότι οὶ άνθρωποὶ εθαύμαζον τὰ φυτὰ και τὰ άνθη της· αλλ' αὐτὴ όμως επέφραζετο και ήγανάκτει σκεπτομένη τί θά έλεγον οὶ θαυμάζοντες αὐτὰ.

«Τίς οἶδε τί θά μου λέγουν αὐτοὶ οὶ προστυχιοὶ άνθρωποὶ θά λέγουν: εἶδες εκεί τί εύμορφα άνθη που έχει τριγύρω της ή γρηὰ άγροαδικὰ! Δὲν εἶνε νά γελᾷ κανεὶς με τήν μαϊνίαν της! Και έπειτα διὰ νά συντηρηθοῦν αὐτὰ τὰ άνθη χρειάζονται έξοδα και έξοδα! Ὡστε χωρὶς άλλο θά τον έχῃ τόν παρὰ! Και τίς άρα γε θά τήν κληρονομήσῃ!»

Και ναί μὲν άτοποὶ και παραλόγοι ήσαν αὶ

σκέψεις αυτές της δεσποινίδος Ιουλίας, άλλ' όμως είναι βέβαιον ότι, ἀφ' οὗτου ἤνοιξεν ἡ νέα ὁδός, ἡ γηραιά δεσποινὶς ἠσθάνετο ἐαυτὴν δυστυχῆ.

Β'

Πολλάκις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὁ π. λυπεῖ τὸν Α, εὐφραίνει καὶ τέρπει τὸν Β καὶ τάντα-καλιν. Τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ θεῖαν Πρόνοιαν. Ἐχάραξις τῆς νέας ὁδοῦ, ἣτις τοσοῦτον ἐλύπησε τὴν δεσποινίδα Ιουλίαν, ἀπέβη ὠφελιμωτάτη εἰς τὸ μικρὸν ἐμπόριον τῆς κυρᾶς Ζαχαρίας. Ἦτο δὲ ἡ κυρὰ Ζαχαρία γραῖα χήρα καὶ ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν πωλοῦσα ζαχαρωτά. Ἐπιπολλά ἔτη εἶχε τὸ κινητὸν ζαχαροπλαστεῖόν της ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἀλλὰ τὸ προσέβαλλεν ὁ βορρᾶς, προσέτι δὲ καὶ ἡ πολλὴ ὑγρασία ἐδείνωσε τοὺς ρευματισμούς της, καὶ διὰ τοῦτο εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μετακομισθῆ εἰς ἄλλην θέσιν ὀλιγώτερον ὑγρᾶν. Ἀλλὰ εἰξεύρετε τί σημαίνει μετακόμισις καταστήματος; Δὲν εἰξεύρετε βεβαίως, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἰσθε ἄνω κάτω ὅπως ἡ κυρὰ Ζαχαρία.

« Τώρα καὶ τόσα χρόνια εἶμαι γνωρισμένη κάτω εἰς τὴν ἀγορᾶν, ἔχω τὴν πελατείαν μου καὶ δόξα σοὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶμαι δυσχερῆστῆ μὲν ψηλά χαμηλά ζῶ. Ὅπου ἀλλοῦ καὶ ἂν πάγω, ὡς νὰ με γνωρίσουν θὰ περάσῃ καιρὸς, καὶ ἄρα γε θὰ ἐπιτύχω καὶ ἐκεῖ ὅπως ἐδῶ; »

Δικαίως δὲ ἦτο ἀνήσυχος ἡ γραῖα Ζαχαρία, διότι εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὴν ἀδελφὴν της, τὴν Μαρῖω, ἣτις ἦτο ὁ καθ' αὐτὸ ζαχαροπλάστης, αὐτὴ κατεσκευάζε τὰ ζαχαρωτά καὶ τὰ γλυκίσματα, ἅτινα ἡ κυρὰ Ζαχαρία ἐπώλει. Ἦτο δὲ ἡ Μαρῖω μεσήλιξ, χωλὴ καὶ κώφῃ, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ νὰ περιπατήσῃ πολὺ· ὅθεν ἦτο ἠναγκασμένη νὰ οἰκουρῆ ἐν τῷ πενιχρῷ καὶ ἀθλίῳ οἰκίσκῳ, περιμένουσα τὴν ἀδελφὴν της νὰ ἔλθῃ τὴν

ἐσπέραν διὰ νὰ τῇ εἴπῃ τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Ἐσπέραν τινὰ ἡ κυρὰ Ζαχαρία ἐρχομένη εἰς τὴν οἰκίαν κατελήθη ὑπὸ βροχῆς βαγδαίας καθ' ὁδὸν καὶ ἐβράχῃ ὅλη. Ἐν τούτοις ὅμως ἦτο εὐθυμὸς καὶ φαιδρᾶ.

« Μαρῖω, ἔ, Μαρῖω, ἔχω νὰ σου εἰπῶ νέα καὶ νέα », ἀνεφώνησε δυνατὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν της ἅμα εἰσερχομένη.

Ἡ δυνατὴ φωνὴ ἦτο τεκμήριον ὅτι ἡ κυρὰ Ζαχαρία εἶνε περιχαρῆς, ἐν ᾧ τούναντιόν ὅτε ἦτο δυσχερῆστῆ καὶ δὲν εἶχεν ὄρεξιν, ἡ φωνὴ της δὲν ἠκούετο, καὶ ἠγανάκτει ἐάν τὴν ἠνάγκαζεν ἡ κώφωσις τῆς Μαρῖως νὰ ἐπαναλάβῃ δις ὁ τι εἶπε.

Ἡ Μαρῖω ἐνόησε τὴν φαιδρότητα τῆς ἀδελφῆς της καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν

« Κάθισε πρώτα, ἀδελφὴ μου, νὰ ἀλλάξῃς, νὰ φᾶς καὶ τὴν σουπᾶν σου, καὶ ἔπειτα τὰ λέμε μὲ τὴν ἡσυχίαν μας. Τί κρύον ἦτο τὸ σημερινόν! »

Ἡ κυρὰ Ζαχαρία ἤλλαξεν ἐνδύματα, ἐκένωσε τὸ ρόφημά εἰς τὸ πινακίον της καὶ ἐκάθισεν πρὸ τοῦ χωλοῦ τραπέζιου. Ἀφ' οὗ ἐρρόφησεν ἐν κοιλίῳ καὶ ἐκαθάρισεν ὁ λαϊμὸς της; ἐστράφη πρὸς τὴν ἀδελφὴν της καὶ ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν της. Ἡ δὲ Μαρῖω εἶχε τὴν δεξιάν της εἰς τὸ ὠτίον της ἐσχηματισμένην ὡς ἀκουστικὸν κέρας, διὰ νὰ δύναται νὰ ἀκούῃ ἡ χεὶρ της ἦτο ὀλίγον παράλυτος καὶ μετὰ δυσκολίας τὴν ἐκράτει ὑψηλά. Ἐλυπεῖτο δὲ σφόδρα, διότι ἠσθάνετο τὴν χεῖρά της ὁσημέραι μᾶλλον δυσκίνητον καὶ βαρεῖαν, καὶ διενοεῖτο τί θὰ γίνῃ, ἂν, ὁ μὴ γένοιτο, ἡ χεὶρ της παρήλυεν ἐντελῶς· πῶς θὰ κατασκευάζῃ τότε τὰ γλυκίσματα καὶ πῶς θὰ πορίζωνται τὸν ἐπιούσιον ἄρτον; Τότε μόνον καταφύγιον ὑπελείπετο εἰς τὰς δύο γραίας ἀδελφάς τὸ Πτωχοκομεῖον.

[Ἐπεταί συνέχεια]

NINA

ΠΑΡΕ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΣΟΥ ΠΙΣΩ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

ΜΑΣΤΡΟΥΘΥΜΙΟΣ ἐπιδιορθωτὴς ὑποδημάτων, μεσήλιξ.
ΚΥΡΙΟΣ ΤΑΛΛΑΡΑΣ πλούσιος τραπεζίτης.
ΜΑΝΔΑΝῆ ὑπηρετὴς τοῦ κ. Ταλλάρᾳ.
ΠΕΠΙΝΟΣ Ἰταλόπαις μουσικὸς ἐπαίτης.
ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ ὑπηρετρία.

Ἡ σκηνὴ κατιστᾶ μικρὸν ἐργαστήριον, ἐπιδιορθωτοῦ ὑποδημάτων. Ἐν τῷ ἀπέναντι τοίχῳ θύρα. Ἀριστερὰ παράθυρον. Πλησίον τοῦ παραθύρου τραπέζιον χαμηλόν, ἐφ' οὗ κείνται ἐργαλεῖα ὑποδηματοποιίας καὶ καλακῆδια. Δεξιὰ κιβώτιον. Πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς τραπέζιον καὶ ἔδρα.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΜΑΣΤΡΟΥΘΥΜΙΟΣ καθήμενος πρὸ τῶν ἐργαλείων τοῦ κρατᾶ ἐπὶ τῶν γοάτων τοῦ ὑπόδημα, καὶ ἐπιδιορθῶν αὐτὸ τραγωδεῖ. Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς θεατὰς λέγει: Δὲν εἶνε βέβαια πρὸς πολὺ ζηλευτὸν τὸ ἐπιτηδεύμα μας, ἀλλ' ὅμως εἶνε χρησιμώτατον καὶ μάλιστα τὸν χειμῶνα. Ἄν ἐλείπαμεν ἡμεῖς, καλὸ ἐξημέρωμα! πόσα ποδαράκια καλομαθημένα καὶ τρυφερά θὰ ἐνακοπαθοῦσαν τὰ κακόμοιρα. Αἱ! πόσοι καὶ πόσοι πού τους ἀξίζε νὰ γυρίζουν μὲ τὴν ἀμαξάν, δὲν ἔχουν ἕνα ζευγαράκι ποδήματα τῆς προκοπῆς. Νᾶ, χάριν λόγου, ὁ γείτονάς μου ὁ ποιητῆς, καὶ γράφει τόσο ὁμορφῆς κωμωδίες. Τὸ καλὸ εἶνέ που ἔτυγα ἐγὼ καὶ τοῦ μπαλῶνα τὰ ποδήματά του γερὰ καὶ φτηνά. Ἐγὼ, τί νὰ σας πῶ; ἤθελα νὰ τοῦ τα μπαλῶνα δωρεάν, νὰ μὴ του παίρνω τίποτε, μὲ φθάνει ἡ μεγάλη τιμὴ νὰ εἶμαι μπαλωματῆς τέτοιου ἀνθρώπου, ἀλλ' αὐτὸς πάλιν εἶνε φιλότιμος ποιητῆς καὶ δὲν θὰ καταδεχθῆ. Τί νὰ γίνῃ. [Τραγωδεῖ ὀλίγον καὶ ἀποτεινεται πάλιν πρὸς τοὺς θεατὰς μειδιῶν]. Ἐγὼ καὶ ἄλλους πολλοὺς πελάτας, ἀλλὰ ἕνας ὅμως ξεχωρίζει ἀπὸ ὄλους, καὶ δταν τοῦ μπαλῶνα τὰ ποδήματάκια του, ἀναγαλλιάζει ἡ καρδούλα μου, πελάτην μιά φορά, τὴν Μαρῖουλαν, τὴν ἔφετε, εἶνε ὑπηρετρία ἐδῶ ἀπέναντι. Ἐχει μισθὸν που δὲν χωρα-

τεύει, καὶ ἂν ἤθελε ἔμπορουσε νὰ παραγγείλῃ τὰ ποδήματά της εἰς τὸν Ἰποδηματοποιὸν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, ἀλλὰ βλέπετε ἔχει γέροντας γονεῖς καὶ τοὺς στέλλει τοὺς μισθοὺς της καὶ προτιμᾷ νὰ φορῆ μπαλωμένα, τὸ καμμένο τὸ κορτίτσι! Ἀλήθεια ὅμως καὶ ἐγὼ τῆς τα μπαλῶνα τόσον τεχνικά, που δὲν διακρίνεται τίποτε μόνον μπαλωματῆς πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς διὰ νὰ τα καταλάβῃ ὅτι εἶνε μπαλωμένα. Καὶ ἀπὸ τὴν εὐχαριστήσιν της δταν τα παίρῃ, μου χαμογελᾷ γλυκὰ γλυκὰ καὶ μου λέγει «Εὐχαριστῶ, Μαστροεὐθύμιε!» καὶ μου δίνει τὴν δεκαρούλα της καὶ μου φαίνεται σὰν γὰ μου δίνῃ μίαν λίραν... Ἀ, ἡ Μαρῖουλα εἶνε κόρη εὐτυχισμένη, ἔχει ἀκόμη τοὺς γονεῖς της!... [Στενάζει]. Ἀχ! νὰ τοὺς εἶχα καὶ ἐγὼ! νὰ ἐργάζομαι καὶ νὰ τοὺς τρέφω. Τί χαρὰ μου! Αἱ, δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ὑπομονή, γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου [Σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμούς του].

ΣΚΗΝΗ Β'

ΜΑΣΤΡΟΥΘΥΜΙΟΣ, ΚΥΡΙΟΣ ΤΑΛΛΑΡΑΣ.

Κ. ΤΑΛΛΑΡΑΣ, εἰσερχόμενος. — Καλὴ μέρα, Μαστροεὐθύμιε!

ΜΑΣΤΡΟΥΘΥΜΙΟΣ, ἐγερμένος ἐντρομος καὶ τριβῶν τοὺς ὀφθαλμούς του. — Ἀ! ὁ κύριος Ταλλάρᾳ!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Δι λύσεις θά δημοσιευθώσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Αὐγούστου]

217. Αεξίγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου, ἐάν σ' εὕρῃ, σὲ κατακερματίζει.
Τὸ δευτέρον μου γράμμα τι. Τὸ τρίτον μου φωτίζει.
Τὸ ὄλον μου ἀείμνηστον πολεμιστὴν ἐγκρύπτει.
Τὸ ὄνομά του ἂν εἰπῇ πᾶς δούλος ἀνακυπτεί.

Βοστώνη ἐπὶ τοῦ Ἀρριανικοῦ Λόγιου.

218. Αεξίγραφος.

Πρόθεσις τὸ πρῶτόν μου
καὶ τὸ δευτέρον μου ἦθος.
Τοῦ Ἀγῶνος ἄριστος
καὶ τοῦ Λεωνίδου ἴσος.

Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Τούλου.

219. Στοιχειόγραφος.

Ἐ τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ ἂν, φίλε, μὲ ζητήσης,
εὐθύς θά μ' ἀπαντήσης.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δευτέρον ἐάν μου λάβῃς γράμμα
ἀμφιβολίαν θά ἤρῳ καὶ διαταγὴν συνάμα·
ἂν δὲ ἔς τὸ πέμπτον γράμμα μου τὸ ἔβδομον προσθέσῃς,
θά μ' εὕρῃς ἔς τὰς πρόθεσις.

Βοστώνη ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νουκίας.

220. Ἀναγραμματισμός.

Εἴμ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, καὶ ἀναγραμματισμένον,
ὡς εἰς πάντων τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὰς σάρκας σου κρυμμένον.
Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Ἐπιδικαστοῦ.

221. Τρίγωνον.

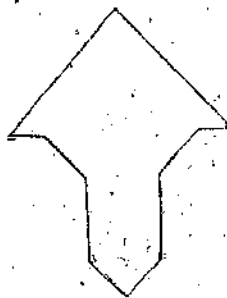
Ἐκ τῶν ἀπλάγχθων μου ἐξῆλθον ὅσα ζοῦν ἐπὶ τῆς γῆς.
Εἰς τὰ σπλάγγνα τῶν ἐμφύχων ζητήσῃς με νά μ' εὕρῃς.
Τοῦ δευτερολέπτου εἶμαι ἡ ἡμισεῖα φωνῆ.
Ἐάν λείψω οὐδεὶς ἦρως ἐν τῷ κόσμῳ θά φανῇ.
Εἰς τὰ τέσσαρα αὐτὰ

ἂν προσθέσῃς ἐν στοιχείῳ ἐκ τῶν δέκα καὶ ἐπτά,
ἢ ἰδῆς μὲ θαυμασμένον σου
τέλειον τὸ τρίγωνόν σου.

Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Ἐνδοῦ Νευρογίας τῆς Σαλαμίνος.

222. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

Γ' Ὀδύγηις περὶ τῆς λύσεως ἴδει ἐν οὐλίῳ 141 τοῦ 8ου φυλλαδίου

223. Αἵνιγμα.

Πεδίον εἶμαι πράσινον καὶ θέρος καὶ χειμῶνος,
ἀλλὰ πεδίον ἀβαθοῦς εἰς τὴν ζωὴν ἀγῶνος,
ἐν ᾧ κευκοῦντ' ἀκράτητοι καὶ μ' ἐλιγμοὺς ποικίλους,
ἐχθροὶ καθ' ὅλα ὄμοιοι καὶ ἴσοι πρὸς ἀλλήλους.

Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Χριστοσκοπικοῦ Λίφου.

224—227. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως ἐνδὲς ἐκ τῶν γραμμάτων τῶν
κάτωθι λέξων δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχη-
ματισθῶσιν ἄλλαι πόσαι λέξεις.

Χορδή, ἔρτος, ναός, ἀμήν.
Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Ἀετοῦ τοῦ Χριστοσκοπικοῦ Ὀρφου.

228—229. Μεταμορφώσεις.

Α') Ἡ Πάφος δι' ἔξ μεταμορφώσεων νά γίνῃ ἴσος.
Β') Ὁ Τάσος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νά γίνῃ ἄριστος.
Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Ἀντιστορεβίλου.

230. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 3 5 7 3 8 9 10 8 11 7 4 = Πόλις θαυμασία.
2 8 3 = Θρησκευτὴ τροφή.
3 6 9 4 = Ἀρχαῖον ξύλινον κτεῖχος.
4 6 11 8 4 = Θαλασσία κίνησις.
5 8 3 3 8 4 = Μέτρον μεγάλων φορτίων.
6 3 5 7 3 8 8 4 = Φίλος Ρωμαίου αυτοκράτορος.
7 10 10 6 4 7 6 = Ἀκαρτίητος εἰς τὰ ἐκπόδημα.
8 10 11 8 3 = Ἀκαρτίητος παντὶ στρατιώτῃ.
9 4 5 6 5 8 3 = Τὸ ἀντίθετον τοῦ πρώτου.
10 6 7 6 3 = Πολεμικὸς ὕμνος.
11 6 11 7 4 5 6 5 8 4 = Ἀείποτε λαλῶν.

Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Δ. Καλλιστοῦ.

231. Ἀπροσδιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως μεγάλῃς καὶ λαμπρᾶς.

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2. Μέγας Ἀρχιερεὺς. 3. Υἱὸς
τοῦ Ἰακώβ. 4. Πολύχρονον τόπον. 5. Ἐνδοξὸς πόλις τῆς
Ἑλλάδος. 6. Χώρα μεγάλη τῆς Ἀσίας. 7. Ὅρος ἱερὸν.
8. Ζῶον τετράπουν.

Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Ἐρμοῦ τοῦ Ἀετοῦ.

232. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖος ποταμὸς οὔτε πηγὰς ἔχει, οὔτε ἐκβολὰς, οὔτε
ἄχθας, οὔτε νερὸν πατιμῶν;

Ἐσθλίη ἐπὶ τοῦ Βάχου.

Α.Υ.Σ.Ε.Ι.Σ.

ἐπὶ τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

90. Κάλαμος, ἡλόαμος. — 91. Μαρίς, μερίς. — 92.
Ἰολίγα, Ὀλγα. — 93. Ἡ Φοχῆ. —

94. Ζ Α Λ Η — 95. ΚΑΑ—ΛΙ—ΚΡΑ—ΤΗΣ
Α Ν Η Ρ — ΑΙ—ΧΑ—ΝΟΣ
Λ Η Θ Ω — ΚΡΑ—ΝΟΣ
Η Ρ Ω Σ — ΤΗΣ

—96. Α — —97. Ν Κ Ν —98. Α
Α Ρ Α — Μ
Α Ρ Ι Ω Σ — Ε Α Ω — ΣΕΡΙΦΟΣ
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Σ — Σ Υ Ρ Ι Α — Σ
Α Ω Τ Ο Ν — Ι Ι Ω — Ο
Σ Ο Ν — Χ Α Ν — Σ

—99—100. Α') Μῆλος, Μῶλος, πῶλος, πόλος, πόνος, ὄνος,
οἶνος, οἶκος. — Β') Ἥλος, ἔλος, ὄλος, πόλος, Πόρος, Πά-
ρος, πάδος, Πάρθος. — 101—107. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμ-
ματος κ, μετὰ τῆν ἀφαίρεσιν ἐνὸς ἄλλου οἰουδήποτε, σχη-
ματίζονται αἱ ἑξῆς λέξεις: ἄσκος, τόκος, ῥάκος, σκιά,
ἄκρος, Καρία, Κάρι. — 108. ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ, δά-
σος, ροιά, ἴος, ναός, ὄναριον, ὄβρις, πόλις, Λυδία, Σαρ-
δανάπαλος. — 109. Σέβου τὸ γῆρας. —

110. Ἐάν ἦς φιλομαθής.
Ἐση καὶ πολυμαθής.

— 111. Ὁ ἀλατῶν (ἀλλὰ ζῶν). — 112. ΡΟΔΑΝΟΣ (1.
Ρόδων, 2. Θύρανα, 3. Δανά, 4. Ἀθηνᾶ, 5. Νέρων, 6.
Ὀλυμπος, 7. Σκύρος). — 113. ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ (ΚΑΒὸ-
βροτος, 2. Ὀδυσσεύς, 3. Πάτροκλος, 4. ΤΡΑτανός). —
114. Εἰ ὡὰ νησὶν φιλεῖς πόσον μᾶλλον τὰ χηνῶν.—115.
Νά εἶσθε πρώτοι εἰς τὸ ἀκούειν καὶ ἔσχατοι εἰς τὸ λαλεῖν.
— 116. Ἐπὲρ πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἐστὶν ἱερά ἢ πιάτρις.